

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

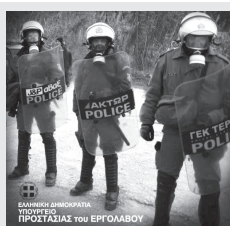
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 349 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ντόμινο χρεοκοπιών, έκρηξη της νεολαίας, εργατικοί αγώνες...

Βαθαίνει η κρίση στην Ευρωπαϊκή Ένωση

Κερατέα

Νίκη στον αγώνα
των κατοίκων
ενάντια στον ΧΥΤΑ

σελ. 4

Κριτική στην
«3η Ευρωπαϊκή
Αντικαπιταλιστική
Συνάντηση»

σελ. 6

Ευρώπη

Καυτός φοιτητικός
χειμώνας

σελ. 12

Wikileaks

Απειλείται η μυστική
διπλωματία των
ΗΠΑ

σελ. 13

Τείχος της Ντροπής στον Έβρο

Μιμούμενη τους αγριάνθρωπους «συμμάχους» της σιωνιστές και αμερικάνους, η ελληνική κυβέρνηση μέσω του υπουργού της καταστολής και των ΜΑΤ Χρήστου Παπουτσή ανακοίνωσε την ανέγερση ενός τείχους ντροπής στη συνοριογραμμή του Έβρου, δήθεν για την αντιμετώπιση της εισόδου λαθρομεταναστών. Την ίδια στιγμή που στο Αιγαίο χάνουν τη ζωή τους καθημερινά δεκάδες άνθρωποι κυνηγημένοι από τα σώματα της Frontex, που στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών σε όλη την επικράτεια στοιβάζονται χιλιάδες σαν τα ζώα, που στα κρατητήρια βασανίζονται και ταπεινώνονται εκατοντάδες άλλοι, ο «ευφυής» και πολύς υπουργός ήρθε να μας αποκαλύψει τη μαγική συνταγή για τη «λύση του προβλήματος» της μετανάστευσης. Και αφού η «λύση» εκ θαλάσσης βρέ-

θηκε για την ευρωπαϊκή μπουρζουαζία μέσω της Frontex, μετατρέποντας την Ελλάδα σε απέραντο στρατόπεδο κράτησης, σε αποθήκη απελπισμένων ανθρώπων, που αφήνουν τις χώρες τους κυνηγημένοι απο πολέμους και σφαγές που η ίδια χρηματοδοτεί, δεν μένει παρά να βρεθεί και η χερσαία «λύση» για να αντιμετωπίζονται οι «εισβολείς» από την άλλη πλευρά των συνόρων.

Υπεύθυνοι για το ξεριζώμα των μεταναστών απο τις πατρίδες τους είναι οι ιμπεριαλιστές και το καπιταλιστικό σύστημα - και συνυπεύθυνη η ελληνική κυβέρνηση, που δεν έπαψε ποτέ να στέλνει στρατεύματα ή να ενισχύει επεμβάσεις στη Μέση Ανατολή, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Αφρική κα. παραχωρώντας γη, ουρανό και θάλασσα για να βομβαρδιστούν άμαχοι πληθυ-

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν πρέπει να επιτρέψουμε να χτιστεί το τείχος της ντροπής, την ίδια στιγμή που γκρεμίζονται όλα όσα χτίσαμε με τους αγώνες και την εργασία μας. Να μην επιτρέψουμε στη χούντα της τρόικας και τους πραιτορές της να χτίσουν τείχη ανάμεσα στους λαούς, να μετατρέψουν τους μετανάστες σε πολιορκητικό κριό για να διαιρέσουν ακόμα περισσότερο το εργατικό κίνημα και να επιβάλουν σε όλη την κοινωνία μεσαιωνικές συνθήκες διαβίωσης.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδόκτων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβριος 2010 - Ιανουάριος 2011)

Μέχρι τα τέλη Γενάρη συνεχίζεται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. με στόχο την ενίσχυση της οργάνωσής μας για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον ερχόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη διέγερση των κοινωνικών και πολιτικών για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατική για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε οικονομικά με την συνεισφορά σας.

μενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και των δικαιωμάτων και ελευθεριών, γατικής, επαναστατικής οργάνωσης, κής δικτατορίας του κεφαλαίου και την νωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οι-

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού.

Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με **ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.**

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος

Θεσσαλονίκη

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ηχούντα ΠΑΣΟΚ-Τρόικας με το νόμο για τις εργασιακές σχέσεις καταφέρει ένα νέο ισχυρότατο χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις, πράγμα που θα έχει οδυνηρές συνέπειες σε μισθούς, βιοτικό επίπεδο, ασφαλιστικά ταμεία κλπ. Συγκεκριμένα:

Α) Οι Ειδικές Επιχειρησιακές Συμβάσεις

Εισάγονται οι Ειδικές Επιχειρησιακές Συμβάσεις (ΕΕΣ), που για πρώτη φορά θα μπορούν να υπερισχύουν, δηλαδή να είναι κατώτερες, των κλαδικών/ομοιοεπαγγελματικών. Αυτό αποτελεί μια βασική ανατροπή. Μέχρι σήμερα οι επιχειρησιακές ήταν ανώτερες ή τουλάχιστον ίσες με τις κλαδικές - και οι κλαδικές ανώτερες ή τουλάχιστον ίσες με τις εθνικές. Αυτό σήμαινε ότι οι διαπραγματεύσεις του συνόλου της εργατικής τάξης είναι ανώτερες των μερικών διαπραγματεύσεων, που με τη σειρά τους είναι ανώτερες των διαπραγματεύσεων σε κάθε επιχείρηση. Έτσι θεμελιωνόταν μια στοιχειώδης ενότητα της εργατικής τάξης, αποτρέποντας τον εξοντωτικό «ανταγωνισμό» μεταξύ των εργαζομένων μπροστά στους εργοδότες και προστατεύονταν τα πιο αδύναμα (και ίσως μη συνδικαλισμένα) κομμάτια. Τώρα αυτό καταργείται, τουλάχιστον μερικώς (όσον αφορά τους εργαζόμενους ενός κλάδου) και εισάγεται ο «ανταγωνισμός προς τα κάτω» μεταξύ των εργαζομένων των διαφόρων επιχειρήσεων ή κλάδων. Απειλείται έτσι ισοπέδωση όλων των κλαδικών και επιχειρησιακών κατακτήσεων.

Επίσης, καταργείται μερικώς η «συρροή», δηλαδή όταν οι εργαζόμενοι καλύπτονταν από πολλές συμβάσεις τότε ίσχυε αυτή με τους καλύτερους όρους για τον εργαζόμενο.

Με τις ΕΕΣ καταργείται μερικώς και η δυνατότητα προσχώρησης (ακόμη και μονομερώς) από τους εργαζόμενους μιας επιχείρησης σε μια κλαδική σύμβαση. Το ίδιο ισχύει και για τη δυνατότητα επέκτασης

Η άποψή μας

Νέο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ενάντια στις εργασιακές σχέσεις

της ισχύος της σύμβασης από τον εκάστοτε υπουργό εργασίας.

Σε επιχειρήσεις που απασχολούν κάτω από 20 εργαζόμενους (όπου δεν μπορεί να συσταθεί σωματείο), δεν θα είναι δυνατόν να υπογράφονται ΕΕΣ και θα ισχύουν οι αντίστοιχες κλαδικές ή θα υπογράφονται από αντίστοιχη ομοσπονδία/κλαδικό σωματείο. Αν αυτά δεν υπάρχουν, τότε βέβαια θα ισχύουν ατομικές συμβάσεις.

Οι ΕΕΣ θα έχουν μονοετή, διετή ή τριετή διάρκεια και θα μπορούν να ανανεώνονται διαρκώς, δηλαδή θα έχουν απεριόριστη διάρκεια εφαρμογής και όχι μόνο δύο χρόνια, όπως υποστήριζε η κυβέρνηση στην αρχή.

Με τις ΕΕΣ δεν θα ρυθμίζονται μόνο οι αποδοχές αλλά και θέματα εργασιακών σχέσεων (όπως όροι και προϋποθέσεις μερικής απασχόλησης, εκ περιτροπής εργασίας και διαθεσιμότητας), η προβλεπόμενη διάρκεια των παραπάνω ρυθμίσεων και τέλος ο αριθμός των θέσεων εργασίας, δηλαδή ακόμη και το όριο των απολύσεων.

Η ΕΕΣ μπορεί να καταρτιστεί χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος, όπως πχ. η οικονομική κρίση, κίνδυνος χρεοκοπίας της επιχείρησης κα. Ο εργοδότης μπορεί να επικαλεστεί όποιο πρόσχημα θέλει και σ' αυτό δεν υπάρχει κανένας περιορισμός και έλεγχος.

Όπου ισχύει ΕΕΣ, οι μισθοί θα μπορούν να μειώνονται μέχρι το κατώφλι της εθνικής σύμβασης της ΓΣΕΕ (740 Ευρώ). Δεν ισχύει όμως το ίδιο για τα ωράρια, κανονισμούς εργασίας κλπ.

Στην επιχείρηση που ισχύει ΕΕΣ, η αποζημίωση απόλυσης θα είναι με βάση τον μισθό της ΕΕΣ και όχι τον παλιό μισθό.

Β) Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ)

Γενικά, ο ΟΜΕΔ είναι ένα όργανο παρέμβασης του κράτους στις διαπραγματεύσεις εργαζομένων-εργοδοτών. Οι αλλαγές της κυβέρνησης στο νόμο που καθόριζε τη λειτουργία του, στοχεύουν να βοηθήσουν ακόμη περισσότερο τους καπιταλιστές στις «διαπραγματεύσεις» με τους εργαζόμενους.

Ποιες είναι αυτές αλλαγές:

1. Γενικά, φαίνεται ότι το κράτος αποσύρεται από τον ΟΜΕΔ, δηλαδή από το να είναι εγγυητής της εργατικής νομοθεσίας.

2. Υποβαθμίζεται ο ΟΜΕΔ, μια που οι διαιτητικές αποφάσεις δεν θα έχουν άμεση ισχύ νόμου, αλλά θα μπορούν να εφεσιβάλλονται στα δικαστήρια.

3. Η προσφυγή στη διαιτησία περιορίζεται στον καθορισμό βασικού ημερομισθίου ή/και βασικού μισθού. Για τα λοιπά θέματα μπορεί να συνεχιστεί οποτεδήποτε η διαπραγμάτευση για τη σύναψη συλλογικής σύμβασης εργασίας.

Γ) Οι άλλες αλλαγές

α) Αποζημιώσεις απόλυσης

Το διάστημα των «υπό δοκιμή εργαζομένων» αυξάνεται από δύο μήνες σε 1 χρόνο. Δηλαδή εργαζόμενοι που απολύονται χωρίς να έχουν συμπληρώσει έναν χρόνο στην επιχείρηση, δεν θα δικαιούνται αποζημίωση - ο μόνος περιορισμός είναι αν

έχουν αποφασίσει διαφορετικά τα δύο μέρη κατά τη σύναψη της ατομικής σύμβασης. 2. Μετά από τους 12 και μέχρι τους 24 μήνες, η απόλυση συνεπάγεται, με προειδοποίηση ενός μήνα, μειωμένη αποζημίωση ενός μήνα (δηλ. κατά έναν μισθό).

β) Μερικώς απασχολούμενοι

Μέχρι τώρα, οι μερικώς απασχολούμενοι αν εργάζονταν κάτω από 4 ώρες ημερησίως δικαιούνταν προσαύξηση 7,5% πάνω στο ωρομίσθιο του αντίστοιχου εργαζόμενου κανονικής απασχόλησης. Επίσης, αν ο μερικώς απασχολούμενος υποχρεωνόταν από τον εργοδότη να εργαστεί παραπάνω από τις ώρες εργασίας που είχε η σύμβασή του, τότε αυτές οι επιπλέον ώρες θεωρούνταν ένα είδος «υπερωρίας» και έπαιρναν προσαύξηση 10%. Τώρα οι προσαυξήσεις αυτές καταργούνται. Αυτό επιβαρύνει αντιστοίχως και τα δώρα, άδειες, αποζημίωση απόλυσης κα.

γ) Εκ περιτροπής εργασία

Επεκτείνεται η διάρκεια επιβολής εκ περιτροπής εργασίας στους εργαζομένους στις επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα, από 6 μήνες που ισχύει σήμερα σε 9 μήνες μέσα σ' ένα ημερολογιακό έτος.

δ) Ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι

Αυξάνεται η διάρκεια της δουλειάς τους. Μέχρι τώρα αν ο εργαζόμενος ενοικιαζόταν από την εταιρεία ενοικίασης εργαζομένων σε άλλη εταιρεία για πάνω από 18 μήνες, τότε θεωρούνταν ότι εργάζεται με σύμβαση αορίστου χρόνου στην εταιρεία όπου είχε ενοικιαστεί. Τώρα οι 18 μήνες αυξάνονται σε 36.

Πραγματικά πρόκειται για μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις, που μετατρέπουν τους εργαζόμενους σε δουλοπάροικους. Η κατοχική κυβέρνηση που μας κυβερνά, χωρίς να έχει καμιά νομιμοποίηση, παίρνει το ένα αντεργατικό μέτρο μετά το άλλο, καταστρέφοντας τη ζωή μας. Αν δεν την τσακίσουμε, θα συνεχίσει να κάνει το ίδιο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Αρκετοί νεοεκλεγέντες κυβερνήτες πολιτειών των ΗΠΑ -και από τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα- προωθούν μέτρα που θα περιορίσουν τη δύναμη των συνδικάτων, τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, τις αμοιβές και τις συντάξεις ακόμη και το δικαίωμα του συνδικαλιζέσθαι.

Οκτώ πολιτείες προωθούν νομοθεσία η οποία θα απαγορεύει τις εισφορές των εργαζομένων στα συνδικάτα, στερώντας από τα τελευταία τους πόρους τους και την οικονομική τους ανεξαρτησία. Στο Οχάιο ο νέος ρεπουμπλικανός κυβερνήτης θέλει να απαγορεύσει τις απεργίες των δασκάλων των δημοσίων σχολείων, ενώ κάποιοι άλλοι όπως ο Σκοτ Γουόκερ του Ουισκόνσιν απειλεί να αφαιρέσει το δικαίωμα των εργαζομένων να δημιουργούν συνδικάτα και να υπογράφουν συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Συνεχίζεται το ντόμινο του διατροφικού σκανδάλου με τη διοξίνη. Οι γερμανικές αρχές απαγόρευσαν σε περισσότερα από 4.700 αγροκτήματα τη διάθεση κρέατος και αβγών. Αναλύσεις που πραγματοποιήθηκαν το Μάρτιο του 2010 είχαν ήδη δείξει μόλυνση με διοξίνη στα τροφικά λίπη της εταιρείας Harles & Jentzch. Ωστόσο το υπουργείο Γεωργίας του κρατιδίου, όπου εδρεύει η εταιρεία, δεν ενημερώθηκε παρά στις 27 Δεκεμβρίου.

Η Σλοβακία και η Νότια Κορέα διέκοψαν προσωρινά την πώληση αυγών και κρέατος πουλερικών, που εισάγονται από τη Γερμανία, μέχρι να ολοκληρωθούν οι έλεγχοι και να κατοχυρωθεί η ασφάλειά τους. Στην Ελλάδα ακόμη γίνονται έλεγχοι από τον ΕΦΕΤ για να διαπιστωθεί «εάν έχουν εισαχθεί μολυσμένα προϊόντα», τα αποτελέσματα των οποίων αναμένονται περί τα τέλη Ιανουαρίου. Μέχρι τότε η εισαγωγή και διάθεση στην αγορά των πιθανόν μολυσμένων τροφών συνεχίζεται κανονικά...

Σημαντικές ελλείψεις και λίστες αναμονής για βασικά φάρμακα παρατηρούνται τον τελευταίο καιρό στα φαρμακεία όλης της χώρας. Οι βιομηχανίες φαρμάκων προκαλούν τεχνητές ελλείψεις προκειμένου να ανεβάσουν την τιμή των φαρμάκων. Την ίδια στιγμή τα φτηνά φάρμακα στην Ελλάδα εξαγονται σε χώρες που είναι ακριβότερα για μεγαλύτερα κέρδη, ενώ όσα φάρμακα δεν μπορούν να εξάγουν δεν τα διοχετεύουν στην αγορά, προκειμένου να αυξηθεί η τιμή τους.

Πρόκειται για βασικά φάρμακα, όπως η ασπιρίνη, η οποία στην Ελλάδα κοστίζει 70 λεπτά ενώ στη Γερμανία 7 ευρώ. Συνεπώς, για τις φαρμακοβιομηχανίες, η εξαγωγή ασπιρίνης στη Γερμανία αποφέρει κέρδη έως και 100%.

ΧΥΤΑ: ΟΥΤΕ ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΤΕΑ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ

Νίκη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας!

Τα ξημερώματα του Σαββάτου 11/12 εισβάλλουν στο Οβριόκαστρο Κερατέας τα μηχανήματα της κατασκευαστικής εταιρίας μαζί με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις (πάνω από 20 διμοιρίες ΜΑΤ) και παρατάσσονται στο χώρο που έχει χωροθετηθεί το έργο κατασκευής ΧΥΤΑ. Αμέσως ειδοποιούνται και καταφτάνουν κάτοικοι της περιοχής, που επιτίθενται στους αστυνομικούς και δέχονται χημικά και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης. Οι μάχες από τότε συνεχίζονται σχεδόν κάθε βράδυ, με τα ΜΑΤ να χτυπούν με λύσσα νέους και ηλικιωμένους, αλλά και τους κατοίκους να ανταποδίδουν με οδοφράγματα, πέτρες και μολότοφ και να

ρώσουμε πρόστιμα. Λένε ότι πρόκειται για ΧΥΤΥ (χώρος υγειονομικής ταφής υπολειμμάτων) - και άρα για ένα «πράσινο», φιλικό προς το περιβάλλον έργο, αντί για ΧΥΤΑ (χώρος υγειονομικής ταφής απορριμμάτων). Ποια όμως είναι η πραγματικότητα; Γιατί οι κάτοικοι αντιδρούν τόσο σθεναρά και ποιος ωφελείται τελικά από την κατασκευή του έργου;

Το έργο που έχει προγραμματισθεί δεν είναι ΧΥΤΥ αλλά ΧΥΤΑ, δηλαδή μια χωματερή νέου τύπου. Δεν έχει προβλεφθεί καμιά διαδικασία ανακύκλωσης (η ανακύκλωση είναι σε εμβρυακό στάδιο), σταθμοί μεταφόρτωσης (για τη μείωση όγκου σκουπιδιών), μηχανική ανακύκλωση και κομποστοποίηση σε ειδικά εργοστάσια ή άλλες μορφές επεξεργασίας, που να οδηγούν

πράγματι σε υπολείματα και όχι σε απορρίματα. Τα παραπάνω προϋποθέτουν σχεδιασμό και κατασκευή άλλων εγκαταστάσεων και συνολικά μια άλλου τύπου διαχείριση σκουπιδιών. Ταυτόχρονα, οι κάτοικοι αντιδρούν γιατί: 1) Ο χώρος ανήκει στην ευρύτερη περιοχή της Λαυρεωτικής, που έχει χαρακτηριστεί τοπίο ιδιαίτερου φυσικού κάλλους. 2) Η περιοχή είναι ιστορικός και αρχαιολογικός χώρος. 3) Στο κέντρο του χώρου όπου

σχεδιάζεται η απόθεση απορριμμάτων υπάρχει πηγή και το υδατόρευμα διασχίζει κατά μήκος όλο το χώρο των εγκαταστάσεων, με αποτέλεσμα να υπάρχει κίνδυνος ρύπανσης του υδροφόρου ορίζοντα. 5) Η περιοχή είναι πλούσια σε ορυκτά, τόσο σε ποσότητες όσο και σε ποικιλία (υπάρχουν αρχαίες μεταλλευτικές στοές, που χρονολογούνται από τον 5ο αιώνα π.Χ.). 6) Η περιοχή είναι κηρυγμένη αναδασωτέα και απέχει λιγότερο από 1.200 μέτρα από τα όρια οικισμού. 7) Μέσα στον προτεινόμενο χώρο υπάρχει νόμιμη κατοικία. 8) Το σεισμικό ρήγμα της περιοχής τέμνει κάθετα τον προτεινόμενο χώρο, ενώ την περιοχή διασχίζει και αγωγός φυσικού αερίου.

Η διαχείριση των σκουπιδιών στο καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να είναι παρά ανορθολογική και καταστροφική, για τον άν-

θρωπο και το περιβάλλον. Ταυτόχρονα, αποτελεί μια κερδοφόρα επιχείρηση - και στο περιβάλλον της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, μια ακόμα αγορά που πρέπει ν' «ανοίξει» για να ενισχυθεί το ιδιωτικό κέρδος. Γι' αυτό οι τεχνολογικές λύσεις που ήδη υπάρχουν (ή μπορούν να ανανπτυχθούν), οι οποίες όμως χρειάζονται έναν ευρύτερο σχεδιασμό και επενδύσεις, θυσιάζονται προς όφελος της εκχώρησης της διαχείρισης των σκουπιδιών σε ιδιωτικές εταιρίες και την ψευδεπίγραφη «πράσινη ανάπτυξη», στην πραγματικότητα με πολύ μεγάλο κόστος και εγκυμώνας τεράστιους κινδύνους για την ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον, σε τοπικές κλίμακα αλλά και συνολικά.

Σ' αυτά τα πλαίσια βρίσκεται και το κύμα απολύσεων προσωπικού στους ΟΤΑ, οι οποίες έχουν σχέση με την αποκομιδή των σκουπιδιών, καθώς και η προγραμματική σύμβαση κατασκευής τεσσάρων μονάδων επεξεργασίας απορριμμάτων, που θα κατασκευαστούν με χρηματοδότηση της Περιφέρειας Αττικής και θα δοθούν σε ιδιώτες.

Στις 27 Δεκεμβρίου, βλέποντας τη σθεναρή αντίσταση των κατοίκων, η κυβέρνηση προσπάθησε να παγώσει κάπως το θέμα, με αποτέλεσμα την αποδοχή εν μέρει από το ειρηνοδικείο Λαυρίου της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων που είχαν καταθέσει 37 κάτοικοι του Δήμου Κερατέας κατά της κατασκευάστριας κοινοπραξίας «Μεσόγειος».

Ο αγώνας των κατοίκων στην Κερατέα για την υπεράσπιση της ζωής και της αξιοπρέπειάς τους είναι δίκαιος και πρέπει να νικήσει. Οι μορφές πάλης που έχουν επιλέξει, η συντονιστική επιτροπή και η ανυποχώρητη στάση τους δείχνουν το δρόμο. Ωστόσο, τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα και η μάχη προβλέπεται σκληρή, καθώς η κατοχική κυβέρνηση επιστρατεύει ατελείωτη και αδίστακτη βία των μηχανισμών (στο άμεσο μέλλον θα το κάνει ακόμα περισσότερο). Αυτούς τους αγώνες πρέπει να ενώσουμε σ' ένα πλατύ, ορμητικό μέτωπο, που θα παλέψει για να ρίξει αυτή την άθλια κυβέρνηση, τη χούντα της τρόικας και του Μνημονίου.

**Κάτω η αστυνομική κατοχή
Νίκη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας!**

Επίκαιρα...

Κρατική Δολοφονία στο Μενίδι

Στις 5/1, στο Μενίδι, έξω από καταυλισμό των τσιγγάνων, μοτοσυκλετιστής της ομάδας ΔΙΑΣ παρέσυρε και παράτησε αιμόφυρτη την επτάχρονη Έρικα, της οποίας το σώμα έφτασε άψυχο στο ΚΑΤ, και τραυμάτισε σοβαρά άλλο ένα κοριτσάκι. Δεν πρόκειται για ατύχημα, αλλά για δολοφονία που η κυβέρνηση έχει προαναγγείλει με τη μετατροπή των γειτονιών της Αθήνας σε κατεχόμενες περιοχές από συμμορίες θανάτου (ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ), που τράμπουκίζουν και τρομοκρατούν ανεξέλεγκτα ντόπιους και μετανάστες, εργάτες και νεολαίους.

Στη δικογραφία δεν μπήκαν οι μαρτυρίες των ατόπων μαρτύρων, που επιβεβαιώνουν την εγκατάλειψη του κοριτσιού από τον οδηγό. Ο εισαγγελέας έστειλε σπίτι του τον ένστολο δολοφόνο, σαν να πρόκειται για μια απλή παράβαση του ΚΟΚ! Είναι προφανές πως κυβέρνηση και «τυφλή» δικαιοσύνη θέλουν να στείλουν την υπόθεση στο αρχείο, να μην υποστεί την παραμικρή δίωξη ο υπηρέτης τους.

- Έξω από τις γειτονιές μας οι φάλαγγες θανάτου των σταυροφόρων του Παπουτσή, του Παπανδρέου, της Τρόικας!

- Να προφυλακιστεί και να τιμωρηθεί ο δολοφόνος αστυνομικός

- Οι ΔΙΑΣ δεν προστατεύουν, δολοφονούν - καταστέλλουν - τρομοκρατούν. Να διαλυθούν τα σύγχρονα σώματα κατοχής (ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ-ΜΑΤ).

Η ανεργία στο κόκκινο

Η αύξηση της ανεργίας «χτύπησε κόκκινο», ακόμα και στα υπο-εκτιμημένα και μη πραγματικά στο σύνολο τους στοιχεία του ΟΑΕΔ. Τα στοιχεία έδειξαν αύξηση κατά 2,96% το μήνα Νοέμβριο σε σχέση με τον Οκτώβριο. Οι απολύσεις εμφανίζονται αυξημένες κατά 4,20% (91.669 καταγγελίες συμβάσεων και λήξεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου) σε σχέση με το Νοέμβριο του 2009. Οι νέες προσλήψεις έφθασαν τις 627.301, ενώ όσοι λαμβάνουν το πενιχρό ποσό των 454 ευρώ που αποκαλείται «επίδομα ανεργίας», ανέρχονται σε 206.779 άτομα. Αυτή η κατάσταση είναι βέβαιο πως θα χειροτερέψει δραματικά, αφού από τη μια ο αριθμός των ανέργων εκτοξεύεται, ενώ από την άλλη η κυβέρνηση μείωσε τα ήδη πενιχρά κονδύλια για τους άνεργους προς τον ΟΑΕΔ και ετοιμάζεται -κάτω από την επίφαση «εισοδηματικών και κοινωνικών κριτηρίων»- να κόψει ακόμη και το επίδομα ανεργίας από χιλιάδες άνεργους.

Οι περισσότεροι τοπικοί ΟΑΕΔ, με την αύξηση του αριθμού των ανέργων και το διωγμό-απόλυση όσων εργαζόταν εκεί με STAGE, αδυνατούν ν' ανταπεξέλθουν στο φόρτο εργασίας. Ουσιαστικά έχουν μετατραπεί σε κέντρα σφραγίσματος των καρτών ανεργίας, με αποτέλεσμα να τρίβουν τα χέρια τους οι αετονύχιδες των ιδιωτικών γραφείων ευρέσεως εργασίας, που ξεφυτρώνουν καθημερινά σαν τα μανιτάρια. Τα προγράμματα του ΟΑΕΔ για τους άνεργους αφορούν αποκλειστικά τη μείωση του εργατικού κόστους προς όφελος των εργοδοτών. Δεν καταπολεμούν την ανεργία, αλλά προσπαθούν να χρησιμοποιούνται οι άνεργοι σαν πολιορκητικούς κριός, για να χτυπηθούν οι συλλογικές συμβάσεις, να μειωθεί ακόμη περισσότερο ο βασικός μισθός, να καταργηθούν οι εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές κλπ.

Άρχισε το μεγάλο ξεπούλημα

Η κυβερνητική «Διυπουργική Επιτροπή Αναδιαρθρώσεων και Αποκρατικοποιήσεων» αποφάσισε την εκποίηση εκτάσεων στο νησί της Ρόδου, οι οποίες φτάνουν το 6% της έκτασης του! Από τα πιο πολύτιμα φυσικά κεφάλαια του νησιού, οι περιοχές Αφάντου και Πρασονησιού, συνολικής έκτασης πολλών χιλιάδων στρεμμάτων, βγαίνουν στο σφυρί για να ξεπουληθούν σε αετονύχιδες ιδιώτες, που θα θησαυρίσουν από την ασύδοτη εκμετάλλευσή τους. Το Πρασονήσι μάλιστα, το οποίο βρίσκεται στο νοτιότερο άκρο του νησιού, ανήκει στο Δίκτυο Natura 2000. Η νομιμότητα της εκποίησής του έχει αμφισβητηθεί, καθώς σύμφωνα με το νόμο περί αιγιαλού και παραλίας δεν επιτρέπεται μεταβίβαση κατά κυριότητα σε περιπτώσεις νησιδών και αβαθών υδάτων. Η μαύρη λίστα των κυβερνητικών εκποιήσεων, που θα γίνουν με τη διαδικασία FAST TRACK -ουσιαστικά με κατεπίγουσες υπουργικές αποφάσεις, παρακάμπτοντας νόμους, προϋποθέσεις και βέβαια αντιδράσεις- περιέχει μεταξύ άλλων το αεροδρόμιο στο Ελληνικό και πολλές παραθαλάσσιες εκτάσεις-φιλέτα σε Χαλκιδική, Πιερία, Μαγνησία κα.

μην κάνουν πίσω, παρά τις συλλήψεις και διώξεις που έχουν δεχθεί. Η αστυνομία έχει χρησιμοποιήσει ακόμα και ειδικά οχήματα εκτόξευσης νερού και πλαστικές σφαίρες. Ταυτόχρονα έχει αποκλείσει όλους τους δρόμους προς την Κερατέα και έχει στήσει σημαία ελέγχου. Πρόκειται για έναν στρατό κατοχής (περίπου 2.000 αστυνομικοί βρίσκονται στην περιοχή), που προσπαθεί να τσακίσει κάθε αντίσταση.

Από την πρώτη στιγμή, η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της προσπάθησαν να λιοιδορήσουν και να συκοφαντήσουν τον αγώνα των κατοίκων, λέγοντας ότι «το μόνο που ζητάνε είναι να μην πάνε τα σκουπίδια στο σπίτι τους», «θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα των αστυνομικών»(!) Ταυτόχρονα, παραπλανούν και τρομοκρατούν ότι θα χαθούν τα κονδύλια της Ε.Ε. για την κατασκευή του έργου και θα πλη-

Μείωση ασφαλιστικών εισφορών: ΝΕΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ

Στις 29/12 συζητήθηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο το νέο νομοσχέδιο για τη λειτουργία του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας (ΣΕΠΕ), που θα κατατεθεί προς ψήφιση στη Βουλή στα μέσα Ιανουαρίου. Ο αναπληρωτής Υπ. Εργασίας Γ. Κουτρουμάνης ούτε λίγο ούτε πολύ απέδωσε τα κακώς κείμενα στην αγορά εργασίας στους ελλειπείς ελέγχους και στην κακή λειτουργία του Σώματος. Με το νέο νομοσχέδιο φιλοδοξεί να «ελέγξει» την αγορά εργασίας, την αδήλωτη εργασία και την εισφοροδιαφυγή! Μεγάλα, κούφια λόγια όταν η κατοχική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-Τρόικας ξηλώνουν καθημερινά την εργατική νομοθεσία, καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις, προωθούν την ελαστική-μαύρη εργασία και με κάθε μέσο αυξάνουν την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Άλλωστε και η κακή λειτουργία των ελεγκτικών μηχανισμών του κράτους μέχρι σήμερα, είναι έργο των ιδίων των κυβερνήσεων και απόρροια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής τους, που στην πράξη αφήνει τους καπιταλιστές να παραβιάζουν κατάφορα την εργατική νομοθεσία. Οι εργαζόμενοι ακόμα κι όταν διεκδικούν τα νόμιμα δικαιώματά τους βρίσκονται αντιμέτωποι με τη γραφειοκρατία, την έλλειψη ενημέρωσης, την έλλειψη προσωπικού και την ουσιαστική διάλυση αυτών των υπηρεσιών.

Το νομοσχέδιο προβλέπει τη θεσμοθέτηση της κάρτας εργασίας, που θα έχει ο εργαζόμενος με βάση τον Αριθμό Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης και ηλεκτρονικό σύστημα ελέγχου εργαζομένων και επιχειρήσεων, διασυνδεδεμένο με το ΙΚΑ, τον

ΟΑΕΔ και το ΣΕΠΕ. Η εφαρμογή του συστήματος θα αρχίσει από το ερχόμενο καλοκαίρι. Με την κάρτα θα ελέγχεται η αδήλωτη εργασία και η εισφοροδιαφυγή, η είσοδος και η έξοδος στον χώρο εργασίας, το ωράριο και κάθε εργασιακή μεταβολή. Η συμμετοχή των επιχειρήσεων στο σύστημα είναι προαιρετική και ξεκινά από τις μεγάλες επιχειρήσεις ενώ στη συνέχεια θα γίνει υποχρεωτική για όλες. Οι επιχειρήσεις/εργαζόμενοι που θα θελήσουν να ενταχθούν στο σύστημα ηλεκτρονικού ελέγχου της εργασίας και της ασφάλισης του ΣΕΠΕ (που θα εγκαταστήσει το υπουργείο) και θα κάνουν χρήση της κάρτας εργασίας για να πληρώνουν τις εισφορές τους, θα «ανταμφιθούν» με σταδιακή μείωση των εισφορών τους στα ασφαλιστικά ταμεία κατά 25% εάν καταβάλουν εμπρόθεσμα τις ασφαλιστικές εισφορές τους! Η μείωση αυτή θα επιμερίζεται στον εργοδότη και τον εργαζόμενο. Από τα μέσα του 2011 θα αρχίσει η μείωση των εισφορών κατά 10% και σταδιακά θα φτάσει το 25% το 2013, ανάλογα με τον ρυθμό ένταξης των επιχειρήσεων στο σύστημα. Αποτέλεσμα, πέρα από τη χρεοκοπία των ταμείων, θα είναι η μείωση των μισθών κατά 12%.

Στόχος της κυβέρνησης δεν είναι η τήρηση της εργατικής νομοθεσίας, άλλωστε δεν σκοπεύουν να αφήσουν τίποτε όρθιο από αυτήν, αλλά η νέα μείωση των εισφορών στα ασφαλιστικά ταμεία, με στόχο τη παραπέρα μείωση του εργατικού κόστους. Τα ασφαλιστικά ταμεία όμως είναι ήδη χρεωκοπημένα και η αύξηση της ανεργίας, της ελαστικής, μαύρης εργασίας και της μείω-

σης των ασφαλιστικών εισφορών την επιτείνει στο έπακρο. Ούτε η εισφοροδιαφυγή θα σταματήσει, γιατί το ηλεκτρονικό φακέλωμα δεν εμποδίζει κανέναν εργοδότη να απασχολεί εργαζόμενους «μαύρα», αν οι ίδιοι δεν το καταγγείλουν, και είναι γνωστό πόσο δύσκολο είναι αυτό σε συνθήκες ανεργίας και υποαπασχόλησης. Η εισφοροδιαφυγή είναι κυρίως νόμιμη με τις αλλεπάλληλες, σκανδαλώδεις και χαριστικές ρυθμίσεις που κάνουν οι κυβερνήσεις στις μεγάλες επιχειρήσεις, και οι οποίες δεν πρόκειται να σταματήσουν. Κάτι περισσότερο από απάτη είναι λοιπόν η διαβεβαίωση του αναπληρωτή υπουργού εργασίας ότι τα ασφαλιστικά ταμεία δεν θα έχουν πρόβλημα από τη μείωση των εισφορών.

Ο αναπληρωτής υπουργός εργασίας αφού μειώνει τις ασφαλιστικές εισφορές για τις επιχειρήσεις στρέφεται να τα πάρει από την αδήλωτη εργασία, που αφορά 300.000 εργαζομένους. Το κατ' οίκον απασχολούμενο προσωπικό με όποιον τρόπο αμείβεται, με την ώρα ή με ημερομίσθιο, με όποια συχνότητα εργάζεται, σε έναν ή περισσότερους εργοδότες κ.λπ. θα πληρώνεται με το εργόσημο και αυτό θα αρχίσει να εφαρμόζεται από τον ερχόμενο Μάρτιο-Απρίλιο. Το εργόσημο θα είναι ένα πολύπτυχο μπλοκ επιταγών με ποσό για την αμοιβή και ποσό για την εισφορά στο ταμείο. Η ασφαλιστική εισφορά σε αυτή την περίπτωση μειώνεται από το 35,40% στο 20% του μισθού. Με το μέτρο αυτό που προβλέπεται στον νέο νόμο Λοβέρδου, το ΙΚΑ και ο ΟΓΑ υπολογίζεται να εισπράξουν 250 εκ. ευρώ. Αυτό θα αφορά

τους απασχολούμενους σε υπηρεσίες οικιακής φροντίδας (καθαριότητα), κηπουρικές εργασίες, ιδιαίτερα μαθήματα, φύλαξη παιδιών, φροντίδα για ηλικιωμένους, νοσηλευτική φροντίδα κατ' οίκον, αισθητικές υπηρεσίες, εργασία σε χωράφια κ.α.

Οι περιστασιακά και κατ' οίκον εργαζόμενοι δεν έχουν επιλέξει στη συντριπτική τους πλειοψηφία να εργάζονται με αυτόν τον τρόπο. Αναγκαστικά απασχολούνται ανασφάλιστοι και με χαμηλά εισοδήματα, χωρίς τακτικό ωράριο και δικαιώματα, γιατί δεν υπάρχουν δουλειές κυρίως για γυναίκες, μετανάστες και άνεργους νέους (π.χ. εκπαιδευτικοί). Ήδη η βάρβαρη επέλαση των κυβερνήσης-τρόικας πάνω στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων έχει μειώσει πολύ τη χρήση τέτοιων υπηρεσιών από μεριάς τους (ιδιαίτερα μαθήματα, υπηρεσίες καθαριότητας κ.λπ.) και αυτό πρόκειται να ενταθεί. Από αυτούς τους τρομερούς «εισφοροδιαφεύγοντες» επιχειρεί να τα πάρει η κυβέρνηση.

Κυβέρνηση και τρόικα οδηγούν και με τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών τα ταμεία σε χρεοκοπία. Για τη σωτηρία των ασφαλιστικών ταμείων απαιτείται να επιστραφούν πίσω τα κλεμμένα, να πληρώνουν τις εισφορές τους οι καπιταλιστές και το κράτος, να χρηματοδοτηθεί η κοινωνική ασφάλιση από τον κρατικό προϋπολογισμό, να καταργηθεί η μερική και η μαύρη εργασία, να μηδενιστεί η ανεργία με τη μείωση των ωρών δουλειάς και δουλειά για όλους, με δημιουργία θέσεων εργασίας σε δημόσια, κοινωφελή έργα.

«Ηλεκτροσόκ» από τις αυξήσεις της ΔΕΗ...

Με «ηλεκτροσόκ» υποδέχτηκε το νέο έτος τους φτωχότερους, μικρούς και μεσαίους καταναλωτές, καθώς η ΔΕΗ με τις υποδείξεις της τρόικας προχώρησε στο πρώτο κύμα αυξήσεων στα τιμολόγια. Σύμφωνα με τις νέες τιμές που ισχύουν από 1η Ιανουαρίου 2011 οι αυξήσεις κυμαίνονται από 3% μέχρι και 11% στους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος πέντε εκατομμυρίων νοικοκυριών, ενώ την ίδια στιγμή μειώνονται σημαντικά τα τιμολόγια για τις επιχειρήσεις και τις μεγάλες καταναλώσεις.

- Ειδικότερα, στις χαμηλές καταναλώσεις έως 800 κιλοβατώρες η αύξηση ανέρχεται στο 11%! Πρόκειται για την πλέον πολυπληθή κατηγορία πελατών της ΔΕΗ με συνολικά 2,8 εκατ. καταναλωτές, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται φτωχά νοικοκυριά αλλά και εξοχικές κατοικίες που ανοίγουν μια-δυο φορές το χρόνο και δεν έχουν μεγάλη καταναλώση ρεύματος.

Το υπουργείο ισχυρίζεται ότι η αύξηση θα αντισταθμιστεί από την ένταξη αυτών των καταναλωτών στο Κοινωνικό Οικιακό Τιμολόγιο, και μάλιστα ότι τελικά θα προκύψουν μειώσεις. Πρόκειται για ωμά ψέματα, αφού με τις προϋποθέσεις που τίθενται και με διάφορες αλχημείες στον υπολογισμό της κατανάλωσης, οι περισσότεροι καταναλωτές αποκλείονται τελικά από το Κοινωνικό Οικιακό Τιμολόγιο και τις αντίστοιχες μειώσεις. Γι αυτό άλλωστε μέχρι στιγμής μόνο 170.000 καταναλωτές έχουν υποβάλλει αίτηση για την ένταξή τους, αριθμός που υπολείπεται παρασάγγας τον στόχου των 1,2 εκατ. νοικοκυριών που είχε υποσχεθεί το υπουργείο.

- Στις μεσαίες καταναλώσεις από 801 έως

2.000 κιλοβατώρες οι αυξήσεις κυμαίνονται μεταξύ 1,4-3,1%, με τις μεγαλύτερες αυξήσεις στις χαμηλότερες καταναλώσεις.

- Αυξήσεις 2,2% για την κατηγορία 2.000-3.000 κιλοβατώρες (326.344 καταναλωτές).

- Για το αγροτικό τιμολόγιο η αύξηση είναι της τάξεως του 6%, και αφορά στους 200.000 περίπου αγρότες.

- Αντίθετα, μείωση 8,5% προβλέπεται για τους εύπορους οικιακούς καταναλωτές, με σπίτια πολλών τετραγωνικών και κατανάλωση πάνω από 3.000 κιλοβατώρες. Πρόκειται για μόλις 91.400 καταναλωτές, οι οποίοι θα γλιτώσουν συνολικά 23 εκατ. ευρώ!

- Ακόμη θα επωφεληθούν περίπου 1,3 εκατ. επιχειρήσεις, αφού για τις κατηγορίες αυτές προβλέπονται μειώσεις των τιμολογίων της ΔΕΗ από 3,2% έως 17,3%!

Με τα νέα τιμολόγια, τα φτωχά και μεσαία νοικοκυριά υπολογίζεται ότι θα πληρώσουν το 2011 περίπου 136 εκατ. ευρώ περισσότερα για ρεύμα στη ΔΕΗ, ενώ αντίθετως οι επιχειρήσεις και οι πλούσιοι θα γλιτώσουν 174 εκατ. ευρώ. Και αυτό θα είναι μόνον η αρχή: Οι αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ θα συνεχιστούν σταθερά μέχρι και το 2013 και αναμένεται να αυξήσουν το κόστος του ρεύματος τουλάχιστον κατά 20%-30% για τα νοικοκυριά (ενώ το κόστος για τις επιχειρήσεις θα συνεχίσει να μειώνεται). Χωρίς να συνυπολογίζονται οι υπόλοιπες αυξήσεις σε πρόσθετα τέλη -μέχρι και 40%-, όπως αυτά των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ήδη αυξήθηκε στο 1,95 ευρώ ανά μεγαβάτώρα από 0,30 ευρώ σήμερα) ή των Υπηρεσιών Κοινής Ωφέλειας, του τέλους ΕΡΤ, στα τέλη χρήσης των δικτύων διανομής και μεταφοράς κ.ά, ή ακόμη η ενδεχόμενη επινό-

ση νέων χρεώσεων, που θα πρέπει να θεωρείται σχεδόν σίγουρη.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, επιπλέον χαράτσι προκύπτει από την κατάργηση της κλιμακωτής χρέωσης. Συγκεκριμένα καθιερώνονται ενιαίες τιμές ανά κιλοβατώρα σε κάθε επιμέρους κλίμακα, με βάση το υψηλότερο κλιμάκιο που βρίσκονται, ενώ μέχρι τώρα τα νοικοκυριά πλήρωναν προοδευτικά. Έτσι, για παράδειγμα, ένα νοικοκυριό θα χρεώνεται με ενιαία τιμή ανά κιλοβατώρα όταν καταναλώσει 1.600 κιλοβατώρες και όχι όπως πρώτα, με διαφορετική τιμή για τις πρώτες 800 και άλλη για τις επόμενες 800 κιλοβατώρες κ.ο.κ.

Η δικαιολογία της ΔΕΗ για τις αβάσταχτες αυξήσεις είναι η χρηματοδότηση για την ανάπτυξη Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας. Κάποια δημοσιογραφικά «δαιμόνια» επικαλέστηκαν το φέσι 200 εκατ. ευρώ της ΔΕΗ από απλήρωτους λογαριασμούς καταναλωτών λόγω κρίσης. Στην πραγματικότητα οι μεγάλες αυξήσεις στα οικιακά τιμολόγια και η απελευθέρωση της ηλεκτρικής ενέργειας συμπεριλαμβάνονται στις προϋποθέσεις του Μνημονίου και σε αντίστοιχη παλιότερη ευρωπαϊκή κοινοτική οδηγία. Σήμερα η τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος στην Ελλάδα είναι μακράν η φθηνότερη για τους οικιακούς καταναλωτές σε όλη την Ευρώπη, διατηρώντας σε σημαντικό βαθμό τον χαρακτήρα του κοινωνικού αγαθού. Αυτό είναι απαράδεκτο για την Χούντα του ΔΝΤ, της ΕΕ και της κυβέρνησης. Μέσα από διαδοχικές αυξήσεις τα επόμενα χρόνια εγκαινιάζεται μια νέα εποχή κατά την οποία το οικιακό ηλεκτρικό ρεύμα θα μετατραπεί σε ένα πανάκριβο εμπόρευμα, για την εξασφάλιση κερδοφορίας στους ιδι-

ώτες παρόχους της νέας «αγοράς του ρεύματος», ενώ από την άλλη θα πάψει πια να είναι προσιτό στον καθένα για την αξιοπρεπή διαβίωσή του. Η υπέρογκη αύξηση των τιμολογίων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μπουν στην αγορά οι ιδιώτες πάροχοι, που με τα τωρινά δεδομένα είναι αδύνατον να ανταγωνιστούν τις τιμές της ΔΕΗ, καθώς δεν εξασφαλίζουν ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους.

Αυτό είναι το σχέδιο, και εύκολα μπορούμε να προβλέψουμε τις επιπτώσεις του, αν το συγκρίνουμε με την απελευθέρωση των τηλεπικοινωνιών, μόλις πριν δέκα χρόνια. Η νέα «απελευθερωμένη» αγορά των τηλεπικοινωνιών συγκεντρώθηκε σε μια χούφτα πολυεθνικές εταιρίες, με επακόλουθα τα ακριβά τιμολόγια, τις «κρυφές» χρεώσεις -που κάνουν σχεδόν αδύνατο να υπολογίσει κανείς ακριβώς τι πληρώνει και πόσο-, την κακή ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών, τις υποκλοπές και την καταπάτηση των προσωπικών δεδομένων, τις απολύσεις, την εντατικοποίηση και τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις για τους εργαζόμενους. Είναι βέβαιο ότι οι επιπτώσεις από την απελευθέρωση του ηλεκτρικού ρεύματος θα είναι πολύ χειρότερες. Όχι μόνο γιατί πρόκειται για ένα ακόμη πιο ευαίσθητο και απαραίτητο αγαθό, αλλά και γιατί το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης θα κάνει ακόμη πιο αγριανθρωπική την επίθεση του κεφαλαίου.

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να υπερασπιστούμε με τους αγώνες μας τον δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του ηλεκτρικού ρεύματος, ενάντια στις αυξήσεις και την απελευθέρωση της ενέργειας, που απειλεί σύντομα να μας... βυθίσει στο απόλυτο και παρατεταμένο σκοτάδι.

Σ.Θ.

Κριτική στην «3η Ευρωπαϊκή Αντικαπιταλιστική Συνάντηση»

■ Σταύρος Σκεύος

Σύμφωνα με αναφορά στο International Viewpoint του Δεκεμβρίου (ηλεκτρονικό περιοδικό της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς), στις 16-17 Οκτωβρίου 2010 έγινε στο Παρίσι η 3^η Ευρωπαϊκή Αντικαπιταλιστική Συνάντηση, μετά από κοινό κάλεσμα του γαλλικού Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NAK) και του βρετανικού ΣΕΚ. Συμμετείχαν 22 οργανώσεις από 16 χώρες και συζητήθηκαν η κρίση, οι πολιτικές της συνέπειες και η εργατική αντίσταση, η αντικαπιταλιστική απάντηση, οι κοινές παρεμβάσεις και προοπτικές των οργανώσεων που συμμετείχαν.

Ωστόσο, σε όλα αυτά τα σημεία η καταληκτική κοινή δήλωση έχει σοβαρότατες ελλείψεις και αρκετά «στρογγυλέματα» (περιορίζομαστε στα πιο χτυπητά):

- Ουσιαστικά δεν υπάρχει καμία ανάλυση ή έστω μια επαρκής περιγραφή της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, πέρα από λίγες λακωνικές διατυπώσεις. Δεν είναι η πρώτη φορά που εκδηλώνεται από ευρωπαϊκές οργανώσεις αυτού του «χώρου» και το ίδιο το NAK αυτή η υποτίμηση της κρίσης, παρά τους χαρακτηρισμούς της ως «δομική», «σημείο καμπής» κλπ.

- Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο αγώνων, εκτός από γενικόλογιες για την «ενότητα της εργατικής τάξης και των δυνάμεών της» και την «αλλαγή των συσχετισμών». Καμία συγκεκριμένη ανάλυση της πρόσφατης εμπειρίας των αγώνων πχ. στην Ελλάδα. Ιδιαίτερα εντυπωσιάζει η παντελής έλλειψη αναφοράς στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, στην ανάγκη της πάλης για το ξεπέρασμά της. Η ανακοίνωση ξεμπερδεύει με μια έκκληση για την «ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος» σε κοινές πανευρωπαϊκές κινητοποιήσεις (πχ. πορεία του περασμένου Σεπτεμβρίου στις Βρυξέλες).

- Δεν υπάρχει καμία αναφορά στην πολιτική κρίση, στο αδυνάτισμα των σχέσεων των αστικών κομμάτων με τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα και γενικά της αστικής επιρροής. Ενώ υπερτονίζεται ο κίνδυνος του «ακροδεξιού λαϊκισμού», δεν υπάρχει καμία αναφορά στη σοσιαλδημοκρατία και το ρόλο της, ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ισπανία, η Πορτογαλία, η Ελλάδα, όπου είναι στην κυβέρνηση.

Δεν πρόκειται για τυχαίες ή αθώες παραλείψεις. Ο χώρος της «ευρωπαϊκής αντικαπιταλιστικής αριστεράς» μετράει πλέον πάνω από 10 χρό-

Η πολιτική σχεδόν όλων αυτών των οργανώσεων εξαντλείται στη δημιουργία «πλατιών» μετώπων μικροαστικού και ρεφορμιστικού χαρακτήρα, συχνά αποκλειστικά εκλογικών...

▲ Ολβιέ Μπεζανσενό: Ηγέτης του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NAK)

νια, περίπου μ' αυτές τις δυνάμεις ή άλλες παρεμφερείς πολιτικά. Ιρήγορα όχι μόνο διαψεύστηκαν όποιες αρχικές ελπίδες ότι μπορούσε ν' αποτελέσει έναν σοβαρό πόλο για την ανασυγκρότηση των επαναστατικών μαρξιστικών δυνάμεων -και κυρίως της 4^{ης} Διεθνούς- στην Ευρώπη, αλλά εκδηλώθηκαν και **έντονα εκφυλιστικά φαινόμενα**. Δύο μόνο από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα:

- Η ιταλική Κομμουνιστική Επανάσταση, που όχι μόνο «αποσκίρτησε» από τον χώρο αυτό αλλά και έφτασε (μαζί της και μέλη της Ε.Γ. που συμμετείχαν στην Επανάσταση) να στηρίζει την κυβέρνηση Πρόντι, παρά την αντεργατική της πολιτική και τη συμμετοχή της στον πόλεμο του Αφγανιστάν.

- Το πορτογαλικό Μπλοκ της Αριστεράς, που παρά τις προσπάθειες να εξωραϊστεί σε «ριζοσπαστικό», είναι στην πραγματικότητα ένα μόρφωμα 100% ρεφορμιστικό και εκλογικιστικό. Έφτασε μάλιστα να ψηφίσει στη βουλή υπέρ του «μηχανισμού στήριξης», δόθηκε για τη «διάσωση» της Ελλάδας! Συμμετέχει στο Ευρωπαϊκό Αριστερό Κόμμα μαζί με σειρά ρεφορμιστικών κομμάτων (ΣΥΝ/Ελλάδα, «Αριστερά»/Γερμανία κλπ.) - φαίνεται όμως ότι ούτε αυτό αποτελεί πρόβλημα για τους υπόλοιπους ευρωπαίους «αντικαπιταλιστές».

Η πολιτική σχεδόν όλων αυτών των οργανώσεων εξαντλείται στη δημιουργία «πλατιών» μετώπων μικροαστικού και ρεφορμιστικού χαρακτήρα, συχνά αποκλειστικά εκλογικών, στο όνομα της μαζικότητας, μιας «αντιδεξιάς» συσπείρωσης ή ενός κατ'επίφαση «ενιαίου μετώπου», φτάνοντας κάποιες φορές ακόμα και σε μια διακριτική υποστήριξη σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων και κυβερνήσεων (πχ. το Μπλοκ απέναντι στην κυβέρνηση Σόκρες). Κάποιες έχουν προχωρήσει, όπως το NAK, στην εγκατάλειψη κάθε αναφοράς στον επαναστατικό μαρξισμό, σ' ένα είδος ΣΥΡΙΖΑ ή και ακόμα πιο δεξιά.

Ενορχηστρωτής αυτών των εφήμερων και ομορποτιστικών συμμαχιών (παρά τις απανωτές διαψεύσεις και αποτυχίες τους) είναι η σημερινή ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας, που έχει αναλάβει το «έργο» διάλυσης και τυπικά της 4^{ης} Διεθνούς και αντικατάστασής της από μια «νέα», «πλατιά», «αντικαπιταλιστική» διεθνή (το NAK προήλθε από την αυτοδιάλυση της LCR, του γαλλικού τμήματός της).

Δυστυχώς για το εργατικό κίνημα, το μόνο αποτέλεσμα αυτών των «πλατιών» πολιτικών (που ας σημειώσουμε ότι δεν έχουν λίγους θιασώτες και στην ελληνική αριστερά, είτε γιατί συμφωνούν, είτε γιατί δεν γνωρίζουν πράγματα και καταστάσεις) θα είναι

νέες συμμετοχές σε αστικές κυβερνήσεις και ταξικές προδοσίες, από πολλούς -αν συνεχίσουν στον ίδιο δρόμο- από τους σημερινούς «αντικαπιταλιστές». Μια κατάσταση που έχει φθείρει σε βάθος την απήχηση του επαναστατικού μαρξισμού στην Ευρώπη, σε μια κρίσιμη περίοδο που αυτή είναι στο επίκεντρο της κρίσης αλλά και σημαντικών ταξικών αγώνων.

Σημείωση: Στην αναφορά του International Viewpoint συναντάμε και την εξής απίστευτη «ανάλυση», σχετικά με το θέμα της εξόδου χωρών από την Ευρωζώνη: «Αυτή η συζήτηση είναι ιδιαίτερα παρούσα στο ελληνικό εργατικό κίνημα, όπου το αίσθημα ότι η Ελλάδα έχει υπαχθεί στις επιταγές της ΕΕ και του ΔΝΤ συνοψίζεται σ' αυτό το σύνθημα, σε τέτοιο βαθμό που το κίνημα δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ»(!) Δεν ξέρουμε ποιος τυφλός ή κουφός, Έλληνας ή ευρωπαίος, χρεώνεται αυτή την καταπληκτική εκτίμηση, που είναι ένα **μνημείο κούφιου ψευτο-«διεθνισμού»**, στην **πραγματικότητα «φιλο-ευρωπαϊσμού» και υπόκλισης στην ΕΕ** (όπως άλλωστε είναι και η πολιτική των περισσότερων από τους «αντικαπιταλιστές» συμμάχους). Γιατί αν είναι απόλυτα απαραίτητο να προβάλλουμε τη μόνη τελικά ρεαλιστική λύση, το διεθνιστικό σύνθημα μιας ενωμένης σοσιαλιστικής Ευρώπης, άλλο τόσο είναι ανόητο και επικίνδυνο να καλλιεργούμε αυταπάτες ότι αυτή η υπόθεση μπορεί να προχωρήσει χωρίς τη συντριβή της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής ΕΕ, που βέβαια σημαίνει και διάλυση της Ευρωζώνης σε σοσιαλιστική κατεύθυνση. Εκτός βέβαια αν οι σημερινοί ηγέτες της Ενιαίας Γραμματείας μας υποδείξουν κάποιον άλλο τρόπο, ίσως μέσω της υποστήριξης ιμπεριαλιστικών σχεδίων, όπως έκαναν με το Σχέδιο Ανάν... Όσο για το αν η Ελλάδα, δηλ. η ελληνική εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, έχουν ή όχι υπαχθεί κάτω από τη χούντα της Τρόικας, δεν χρειάζονται σχόλια, μιλάει η ίδια η πραγματικότητα.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Απέτυχε το πείραμα....

Η ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία για την Ανατροπή (ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.) δραστηριοποιείται πλέον σχεδόν δύο χρόνια. Ωστόσο, όπως είχε φανεί ήδη από τους πρώτους μήνες, αυτή η συμμαχία της πλειοψηφίας των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων στην Ελλάδα οδηγούνταν στην αποτυχία, που σήμερα είναι ξεκάθαρη, παρόλο που οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις τελευταίες περιφερειακές εκλογές αυξήθηκαν θεαματικά, φτάνοντας στο 2% ή 100.000 ψήφους.

Η πολιτική αποτυχία εντοπίζεται καταρχάς στο ότι παρ' όλες τις αρχικές διακηρύξεις (έστω και αρκετά συγχυσμένες) η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατόρθωσε να γίνει: (α) Ένα πραγματικό εργαλείο μάχης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. (β) Ένα βήμα επεξεργασίας των μεγάλων προβλημάτων που απασχολούν και ταλανίζουν το εργατικό κίνημα.

Οι αδυναμίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πολλές: 1) Οι περισσότερες δυνάμεις της είτε δεν αναγνωρίζουν επί της ουσίας την καπιταλιστική κρίση είτε υιοθετούν μια επιφανειακή ερμηνεία της. 2) Δεν αναγνωρίζουν ή δεν κατανοούν την πολιτική κρίση και ιδιαίτερα στην Ελλάδα. 3) Δεν αναγνωρίζουν την κρίση του εργατικού κινήματος ή έχουν μια διφορούμενη στάση, θεωρώντας μονόπλευρα, αποσπασματικά και σχεδόν κατά περίπτωση τη μια φορά ότι το εργατικό κίνημα γίνεται επαναστατικό και την άλλη ότι έχει δεχτεί ολοκληρωτικές ήττες, αδυνατώντας έτσι να κατανοήσουν την τεράστια σημασία της ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος και το πώς μπορεί αυτή να πραγματοποιηθεί. 4) Απόρροια του τελευταίου είναι και η αντιφατική στάση της απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η αδυναμία να προωθήσει μια πολιτική ενότητας και ταξικής ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος, παρά το θετικό ρόλο κάποιων αγωνιστών (επί της ουσίας μόνο από 1-2 από τις συνιστώσες της) στους αγώνες, τη δημιουργία νέων σωματείων κλπ.

Έτσι, το μεγάλο πρόβλημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ότι δεν έχει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης (όχι απλά κάποιων σωστών ή και μεταβατικών αιτημάτων) και σχέδιο οργάνωσης της εργατικής τάξης, ένα σχέδιο αγώνων, πάνω σε ενωτικές και ενιαιομετωπικές μορφές και στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Το αποτέλεσμα είναι να αδυνατεί να παρέμβει στην κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και στα τρομακτικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, παρά τη

... Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατόρθωσε να γίνει ένα πραγματικό εργαλείο μάχης των εργαζομένων, ένα βήμα επεξεργασίας των μεγάλων προβλημάτων που απασχολούν και ταλανίζουν το εργατικό κίνημα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

συμμετοχή της στους διάφορους αγώνες. Η αναντιστοιχία με την πληθώρα κειμένων και διακηρύξεων, την ανάληψη «πρωτοβουλιών» που κατά το μεγαλύτερο μέρος τους εξαντλούνται σε γύρους συζητήσεων, είναι παραπάνω από εμφανής και έχει υπονομεύσει την πολιτική αξιοπιστία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Όλα τα παραπάνω έχουν εντείνει τη σύγχυση, περιορίζοντας ουσιαστικά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια εκλογική ομπρέλα των οργανώσεών της. Οι ανταγωνισμοί τους στο εσωτερικό της εκδηλώνονται συχνά (χωριστή παρουσία σε κινητοποιήσεις, ξεχωριστές πρωτοβουλίες κλπ.), δίνοντας ένα στίγμα του τύπου «στις κάλπες μαζί, στους δρόμους χώρια», φτάνοντας και σε ακραίες αλλά αποκαλυπτικές περιπτώσεις όπως τα εκφυλιστικά φαινόμενα των ξυλοδαρμών στην Πάτρα.

Ακόμα χειρότερα, έχουν ενισχύσει την ελκτικότητα του «μοντέλου» του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (το σοσιαλδημοκρατικό εκφυλισμό της πρώην LCR, από την αυτοδιάλυση της οποίας αυτό προήλθε), τουλάχιστον στο οργανωτικό επίπεδο. Αυτό επιχειρείται με την εγγραφή «μελών» (και με αρκετές δόσεις κολακείας και καλλιέργειας αυταπατών προς τον ανένταχτο/ανοργάνωτο κόσμο της άκρας αριστεράς), όπως όμως όλα δείχνουν χωρίς αποτελέσματα. Κι αυτό παρόλο που κανένα υποψήφιο «μέλος» δεν θα έπαιρνε απάντηση στο ποια είναι τα καθήκοντα και τα δικαιώματά του (πράγμα χειρότερο ακόμα κι από τον τρόπο οικοδόμησης των παραδοσιακών ρεφορμιστικών κομμάτων, σοσιαλδημοκρατικών και σταλινικών). Με άλλα λόγια, μια συμπληρωματική αδυναμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ότι δεν αποτελεί ένα μέτωπο που οι συνιστώσες του, παρά τις διαφορές τους, αναγνωρίζουν ωστόσο την ανάγκη ενός επαναστατικού κόμμα-

τος (μιας και όλες αναφέρονται στον μαρξισμό) και αναζητούν ένα δρόμο για να το οικοδομήσουν. Αντίθετα, διαμορφώνουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως υποκατάστατό του. Στην ταξική πάλη όμως, τα καίρια ζητήματα δε λύνονται με πολιτικά και οργανωτικά γενόσημα, ανεξάρτητα από την ανάγκη ενότητας στην δράση, μετώπων και συμμαχιών κλπ.

Το επόμενο διάστημα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα δοκιμαστεί σκληρά για δύο λόγους:

α) Από την όξυνση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Πολλές δυνάμεις της δεν αναγνωρίζουν καν την κρίση (αναφέρουν μόνο τη δημοσιονομική ή χρηματοπιστωτική κρίση) ή υποστηρίζουν ότι είναι απλά μια «κρίση υπερσυσσώρευσης», που με τις επιθέσεις στο εργατικό κίνημα μπορεί να ξεπεραστεί αρκετά σύντομα. Ή ταυτίζουν την κρίση με την φτώχεια, την ανεργία, την καταστολή κλπ. Συνεπώς, με το βάθεμα της κρίσης, η σύγχυση και ο αποπροσανατολισμός τους θα εντείνονται. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι γίνεται πλέον όλο και πιο επιτακτική η ανάγκη μιας ουσιαστικής ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης της εργατικής τάξης, πράγμα που στέλνει στον κάλαθο των αχρήστων πολιτικές που νομίζουν ότι αρκεί μια αριστοτεχνική φρασεολογία ή συμμετοχή στα κινήματα. Το βάθεμα της κρίσης επιτάσσει αντίθετα όχι «πλαδαρά» σχήματα αλλά όσο το δυνατόν πιο επεξεργασμένες, συγκεκριμένες και συγκεκριμένες πολιτικές και αντίστοιχες οργανωτικές δομές.

β) Από τις τάσεις στο εσωτερικό της για σύμπλευση, αν όχι προσαρμογή στις ρεφορμιστικές δυνάμεις. Ήδη η πλειοψηφία των δυνάμεων της, μέσω ηγετικών στελεχών τους, συμμετέχουν στο Αριστερό Βήμα Διαλόγου και Κοινής Δράσης (για το Βήμα βλ. ΕΠ Σεπτεμβρίου 2010) ή κοιτά-

ζουν σοβαρά προς αυτό. Ένα «βήμα» όχι οργάνωσης των αγώνων αλλά κυρίως ανίχνευσης συμμαχιών και «υπέρβασης» διαχωριστικών γραμμών ανάμεσα σε αντικαπιταλιστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις. Η προσέγγιση αυτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με ρεφορμιστικές δυνάμεις (που σιωπηρά φαίνεται να αναγορεύεται σε στρατηγικό στόχο), δεν εκφράζει μια διάθεση για ενότητας της αριστεράς στους αγώνες αλλά μάλλον μια διολίσθηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ή δυνάμεών της) προς τον ρεφορμισμό.

Για ακόμα μια φορά, να τονίσουμε ότι η ενότητα της αριστεράς δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά πρέπει να εξυπηρετεί την απόκρουση της αστικής επίθεσης, την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και τη σοσιαλιστική επανάσταση. Διαφορετικά, καταλήγει απλώς σε εκλογικά κατεβήματα και σταδιακά στην υιοθέτηση ρεφορμιστικών θέσεων. Κι αυτό ανεξάρτητα αν αναδεικνύονται αιτήματα που φαίνονται επαναστατικά («παύση πληρωμών» κα.), αλλά δεν είναι, καθώς δεν εντάσσονται σε μια επαναστατική πολιτική.

Έτσι, όσο η κρίση βαθαίνει και πλησιάζει η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, όσο επιταχύνονται οι ανακατατάξεις και οξύνεται η πολιτική κρίση, όσο αυξάνονται η οργή, η αγανάκτηση και οι αγώνες των εργαζομένων και κυρίως η αναζήτηση μιας πραγματικής εναλλακτικής λύσης, τόσο θα ενισχύονται οι κεντρώφυγες δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αγωνιστές ή οργανώσεις θα αναγκαστούν να αναθεωρήσουν την πολιτική τους και την ίδια την επιλογή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αναζητώντας μια πιο αποτελεσματική γραμμή. Άλλοι θα κινούνται προς τους ρεφορμιστές όλο και πιο επίμονα και με μεγαλύτερη προσαρμοστικότητα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πέσει θύμα του θηριώδους μύλου των πολιτικών ανακατατάξεων, που ήδη δουλεύει στη χώρα μας.

5 Μάη - 15 Δεκέμβρη: Οι μεγάλες

Όλα δείχνουν ότι οι μάζες γίνονται όλο και πιο αποφασιστικές στη σύγκρουσή τους με την κυβέρνηση, το κράτος και τις ορδές των κατασταλτικών μηχανισμών, πράγμα που προδιαγράφει μελλοντικές μεγάλες συγκρούσεις όχι μόνο λόγω των γενικών αιτιών και της χειροτέρευσής τους, αλλά και λόγω αλλαγών της συνείδησης και της διάθεσης σε μαζική κλίμακα.

Το 2010 άφησε δυο μεγάλα ορόσημα, τις γενικές απεργίες στις 5 Μάη και 15 Δεκέμβρη. Δυο τεράστιες απεργίες-σταθμοί, αποκορύφωμα των 8 συνολικά γενικών απεργιών, των δεκάδων απεργιών ομοσπονδιών και σωματείων, των αναρίθμητων αντιστάσεων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας ενάντια στο μνημόνιο και την πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου-τρόικας.

Η γενική απεργία στις 15 Δεκέμβρη

Η 15η Δεκέμβρη είχε πολλά από τα χαρακτηριστικά της 5ης Μάη: μαζική συμμετοχή στην απεργία και στις συγκεντρώσεις πανελλαδικά (πάνω από 100 χιλιάδες στην Αθήνα), μεγάλη συμμετοχή νέων σωματείων, ανοργάνωτων και ασυνδικαλιστών εργαζομένων και νεολαίων, μαχητικότητα που πήγαζε από την οργή για κυβέρνηση-τρόικα και την αναξιοπιστία του πολιτικού σκηνικού, των αστικών θεσμών κλπ. Ωστόσο, δεν ήταν μια απλή επανάληψη της 5ης Μάη. Είχε ορισμένες αλλαγές, που αν σταθεροποιηθούν, μπορεί να αποδειχτούν πολύ καθοριστικές για το εργατικό κίνημα και τις πολιτικές εξελίξεις.

Πρώτο, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ, μαζί με ορισμένες μεγάλες ομοσπονδίες των ΔΕΚΟ, συγκέντρωσαν πολύ λίγο κόσμο (περίπου 3 χιλιάδες) και δεν μπόρεσαν να μπουκώσουν την πορεία, αν και το επιχείρησαν. Έμειναν στην Ομόνοια και κατόπιν διαλύθηκαν, με πρόφαση τα επεισόδια. Η επαίσχυντη φυγή τους δεν επηρέασε καθόλου τη συμμετοχή και τη μαχητικότητα της πορείας. Ο Παναγόπουλος δεν εμφανίστηκε καθόλου, προφασισμένος ασθένης.

Δεύτερο, η συγκέντρωση του ΠΑΜΕ ήταν μικρή σε σχέση με: α) το συνολικό μέγεθος των συγκεντρώσεων, β) παλιό-

τερες δικές του συγκεντρώσεις, γ) την τεράστια κινητοποίηση του μηχανισμού του ΚΚΕ, για να δείξει ενισχυμένο σαν συνέχεια και αποτέλεσμα της πρόσφατης εκλογικής του ενίσχυσης (και το αντίστροφο). Κατά τ' άλλα, πριν καν πέσει κάποιο δακρυγόνο, οι «ταξικές» δυνάμεις του ΠΑΜΕ είχαν πάλι εξαφανιστεί, αφορίζοντας και καθυβρίζοντας μετά όλους όσους έμειναν και αμύνθηκαν ή αντιμετώπισαν τις δυνάμεις καταστολής.

Τρίτο, η συγκέντρωση του Μουσείου αρχίζει και αποκτάει σιγά-σιγά κάποια σταθερά χαρακτηριστικά: μεγάλη μαζικότητα, συγκέντρωση όλων των νέων σωματείων, συγκέντρωση των πιο αδύνατων κομματιών της εργατικής τάξης, συνδικαλισμένων/οργανωμένων και ασυνδικαλιστών/ανοργάνωτων, συμμετοχή παλαιών και ισχυρών ομοσπονδιών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ κλπ.) ή και νέων ισχυρών συνδικάτων (ΜΕΤΡΟ), που με τον ένα ή άλλο τρόπο θέλουν να δείξουν τις αποστάσεις τους από την υψηλή γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ ή δείχνουν τις διεργασίες που συντελούνται στο εσωτερικό τους. Έχει αποκτήσει και ένα διαφορετικό πολιτικό χαρακτήρα, αν και όχι ενιαίο: ριζοσπαστικό και πολιτικοποιημένο, που συνειδητά ή ή αυθόρμητα, δηλώνει την αντίθεσή του ή και διαχωρίζεται από την ολέθρια και προδοτική πολιτική των σκληρών κομματιών της γραφειοκρατίας της ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και του ΠΑΜΕ.

Το φαινόμενο αυτό δεν περιορίζεται πια μόνο στην Αθήνα. Σε παρά πολλές πόλεις, οι πρόεδροι των εργατικών κέντρων αποδοκιμάστηκαν, αλλού εμποδίστηκαν ακόμη και να μιλήσουν και οι εργαζόμενοι έκαναν ξεχωριστή πορεία (δεν αναφερόμαστε στο ΠΑΜΕ).

Τέταρτο, η μαχητικότητα και αποφασιστικότητα των διαδηλωτών απέναντι στη βαρβαρότητα των ποικιλώνων

ομάδων καταστολής, στην ολοφάνερη πρόθεσή τους να κομματιάσουν, τρομοκρατήσουν και απομαζικοποιήσουν την πορεία. Ιδιαίτερα φτάνοντας στη γνωστή «εμπόλεμη ζώνη» της πλατείας Συντάγματος και των κοντινών δρόμων, που οι ορδές των ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ, ασφαλιτών κλπ. είχαν μετατρέψει σε κόλαση χημικών, καπνογόνων, χειροβομβίδων κρότου-λάμψης, ξυλοδαρμών, συλλήψεων κλπ., οι διαδηλωτές όχι μόνο δεν κάμφθηκαν, αλλά αμύνθηκαν και αρκετοί αντιστάθηκαν με ό,τι βρήκαν πρόχειρο. Αυτή η «ανθεκτικότητα» απέναντι στη διαρκώς μεγαλύτερη βαρβαρότητα των κατασταλτικών μηχανισμών της κατοχικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, παρουσιάζει μια ανοδική πορεία από τη γενική απεργία στις 5 Μάη. Σχετίζεται με τη βαθιά χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου από τότε μέχρι σήμερα, τη συνειδητοποίησης ότι αυτή η κατάσταση δεν είναι προσωρινή, με τις κοινωνικές μετατοπίσεις/αλλαγές λόγω της φτωχοποίησης, της πολιτικής κρίσης, της απονομιμοποίησης της Κυβέρνησης-τρόικας, με τις πολιτικές μετατοπίσεις και στις πρόσφατες εκλογές κλπ. Άλλωστε, τα πρώτα χειροπιαστά δείγματα αυτής της αλλαγής στην αγωνιστική διάθεση και σκληρυνση των μαζών απέναντι στην κυβερνητική βαρβαρότητα, φάνηκαν στις διαδηλώσεις της 6ης Δεκέμβρη, στη δεύτερη επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη.

Όλα δείχνουν ότι οι μάζες γίνονται όλο και πιο αποφασιστικές στη σύγκρουσή τους με την κυβέρνηση, το κράτος και τις ορδές των κατασταλτικών μηχανισμών, πράγμα που προδιαγράφει μελλοντικές μεγάλες συγκρούσεις όχι μόνο λόγω των γενικών αιτιών (οικονομικοί και πολιτικοί λόγοι, όπως πχ. το Δεκέμβρη του 2008) ή και της χειροτέρευσής τους, αλλά και λόγω αλλαγών της συνείδησης και της διάθεσης σε μαζική κλίμακα.

Ες παρακαταθήκες για το 2011

Το 2011 κληρονομεί όλες αυτές τις εξελίξεις και μ' αυτή την έννοια μπορεί να είναι αποφασιστικό και σηµαδιακό για το εργατικό κίνηµα και τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα µας αλλά και στην ΕΕ και διεθνώς.

Το 2011 η δυσκολότερη χρονιά;

Παρουσιάζοντας το 2011 ως τη δυσκολότερη χρονιά, η κυβέρνηση, η άρχουσα τάξη και οι παπαγάλοι τους αφήνουν να εννοηθεί ότι τα επόµενα χρόνια τα πράγµατα θα είναι καλύτερα, ίσως και από το τέλος του 2011. Πρόκειται για µαύρη προπαγάνδα, όλων αυτών που µας οδήγησαν στην χρεοκοπία, για να δημιουργήσουν φρούδες ελπίδες στον ελληνικό λαό ότι βάσανα το πολύ σε 1-1,5 χρόνο τελειώνουν! Στην πραγµατικότητα, κάθε χρόνος θα είναι χειρότερος από τον προηγούµενο, µε µνηµόνια επί µνηµονίων, µέτρα επί µέτρων, φόρους επί φόρων... κάνοντας τη ζωή των εργαζοµένων, των φτωχών λαϊκών στρωµάτων και της νεολαίας αφόρητη, βυθίζοντας την οικονοµία στην ύφεση και

την καταστροφή.

Ωστόσο, το 2011 θα είναι όντως µια δύσκολη χρονιά, όχι µόνο λόγω της επίδρασης των µέτρων του 2010, όσων περιλαμβάνονται στον προϋπολογισµό του 2011 και των καινούργιων που κατά πάσα πιθανότητα θα παρθούν µέσα στους πρώτους µήνες του χρόνου, αλλά και λόγω της επερχόµενης επίσηµης αναγγελίας της χρεοκοπίας του ελλ. καπιταλισµού, µε όποια µορφή (επιµήκυνση αποπληρωµής ή αναδιάρθρωση του χρέους, ελεγχόµενης χρεοκοπίας κλπ.). Ακόµη υπάρχει σαν ενεχόµενο η πτώση της κατοχικής κυβέρνησης Παπανδρέου, λόγω εσωτερικών προβληµάτων της κυβερνητικής πλειοψηφίας ή λόγω του κινήµατος και µιας πολύ πιθανής εξέγερσης των µαζών.

Το 2011 είναι δύσκολο και για τον ευρωπαϊκό καπιταλισµό, µε την τεράστια κρίση ελλειµµάτων και χρεών, η οποία δεν πρόκειται να ξεπεραστεί ποτέ µε οικονοµικά µέσα, ό,τι κι αν κάνουν. Αποτελεί φενάκη ότι το ευρωοµόλογο ή το

τυπωµένο χρήµα, όπου αργά η γρήγορα θα καταφύγουν, θα σώσει τον παρασιτικό, σάπιο και παρακµασµένο καπιταλισµό που έχουν δημιουργήσει. Θα αποδειχθούν το ίδιο ανίσχυρα µε το «µηχανισµό στήριξης» των 750 δισ. ευρώ που έφτιαξαν στα µέσα του 2010. Μια αµυδρή ιδέα σχηµατίζει κανείς βλέποντας την άνοδο των spreads και κυρίως ότι µέσα στον Ιανουάριο οι χώρες της Ευρωζώνης πρέπει να δανειστούν πάνω από 750 δισ. ευρώ!

Όλα τα µέτρα των ευρωπαίων και αµερικάνων ιµπεριαλιστών (οι δεύτεροι έχουν φτάσει να τυπώνουν 100-110 δισ. δολάρια το µήνα, από 100 δισ. το τρίµηνο) ενισχύουν διαρκώς τις βασικές αιτίες της κρίσης, έστω και αν µεταθέτουν λίγο χρονικά την έκρηξή της. Η κρίση του παγκόσµιου καπιταλιστικού συστήµατος είναι τροµακτική, χωρίς διέξοδο µε οικονοµικά µέσα.

Η κυβέρνηση της τρόικας πρέπει και µπορεί να ανατραπεί. Δεν χρειάζεται κανένας σκεπτικισµός. Κανένα καθεστώς δεν µπορεί να ζήσει στηριζόµενο στο

ψέµα, τη συκοφαντία, τις ύβρεις και κυρίως στην αστυνομική βία και τον τρόµο, όπου όλο και περισσότερο στηρίζεται η κατοχική κυβέρνηση. Όλα αυτά έχουν περιορισµένη ισχύ και διάρκεια. Κανένας πια δε δίνει σηµασία τι γίνεται στη βουλή, τι κάνει η αγέλη των βουλευτών κλπ. Αυτό που µετράει είναι τι κάνουν οι εργαζόµενες µάζες, ιδιαίτερα οι εργαζόµενοι µε επισφαλείς και «µαύρες» σχέσεις εργασίας, οι άνεργοι, οι µετανάστες, οι νέοι, που ρίχνονται στον καιάδα του περιθωρίου. Χρειάζεται να είµαστε δίπλα και µέσα σ' αυτές τις προλεταριακές µάζες, όπου εκφράζονται οι αγωνίες της κοινωνίας, διεξάγεται η πραγµατική (όχι η εικονική) πολιτική, βρίσκεται το κέντρο των αγώνων ενάντια στην τυραννία των τραπεζιτών, των κρατικοδίαιτων βιοµηχάνων χωρίς εργοστάσια, των µαφιόζων κερδοσκόπων, της κυβέρνησης των ανδρειακλών.

Σύνοδος Κορυφής ΕΕ: Παράταση του αδιεξόδου

Στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ που διεξήχθη στις 16-17 Δεκέµβρη δόθηκε ουσιαστικά άλλη µια αναβολή για τις κρίσιµες αποφάσεις που απαιτούνται για να αντιμετωπιστεί το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει ο ευρωπαϊκός καπιταλισµός. Ο γερµανικός ιµπεριαλισµός επέβαλε για άλλη µια φορά τους όρους του, χωρίς όµως να έχει να προτείνει συγκεκριµένες και εφικτές λύσεις.

Το βασικό θέµα της συνόδου υποτίθεται ότι ήταν ο σχεδιασµός για το µόνιµο µηχανισµό στήριξης των υπερχρεωµένων χωρών που θα πρέπει να ενεργοποιηθεί το 2013, όταν λήγει ο σηµερινός µηχανισµός. Ωστόσο, το µόνο που τελικά διευθετήθηκε ήταν το τυπικό µέρος, καθώς η συνθήκη της Λισαβόνας απαγορεύει τη «διάσωση» µιας χρεοκοπηµένης χώρας από τα άλλα κράτη-µέλη. Έτσι, αποφασίστηκε η απλή προσθήκη µιας παραγράφου στη συνθήκη, που «ρυθµίζει» το θέµα µε συννοτικές διαδικασίες ώστε να µη χρειαστούν «ενοχλητικά» δηµοψηφίσµατα για την αναθεώρηση της συνθήκης αλλά και να µην υπάρξει θέµα απόρριψής της από το γερµανικό συνταγµατικό δικαστήριο. Οι ακανθώδεις λεπτοµέρειες του νέου µηχανισµού παραπέµφθηκαν για επεξεργασία στο Eurogroup, που καλείται να παρουσιάσει σχετικές προτάσεις στην επόµενη σύνοδο το Μάρτη.

Η σηµαντικότερη απόφαση της συνόδου, που αποτελούσε και την πιο επίµονη απαίτηση της Γερµανίας, αφορά τη συµµετοχή των ιδιωτών πιστωτών στο κόστος διάσωσης µιας χώρας. Ουσιαστικά δηλαδή θεσµοθετήθηκε η δυνατότητα αναδιάρθρωσης χρέους, κατά τρόπο που θα αποφασίζει η πλειοψηφία των ιδιωτών πιστωτών. Η εξέλιξη αυτή προκαλεί ήδη τη λυσσαλέα αντίδραση των τοκογλύφων των «αγορών», µε άµεσα θύµατα όλες τις υπερχρεωµένες χώρες. Πριν καν ολοκληρωθεί η σύνοδος, ο οίκος αξιολόγησης Moody's ανακοίνωσε νέα υποβάθµιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ιρλανδίας, ενώ προειδοποίησε για ανάλογη υποβάθµιση της Ελλάδας, της Ισπανίας, αλλά και του Βελγίου. Έτσι, πολλές χώρες θα βρεθούν πολύ σύντοµα αντιµέτωπες µε επιτόκια που θα καθιστούν απαγορευτικό το δανεισµό τους από τις αγορές, και συνεπώς θα αποτελέσουν τα επόµενα θύµατα του µηχανισµού ΔΝΤ-ΕΕ.

Το µεγάλο αγκάθι παραµένει η Ισπανία, καθώς αποτελεί το 12% της οικονοµίας της ΕΕ και τα ποσά που θα χρειαστούν για ενδεχόµενη διάσωσή της δεν έχουν καµία σχέση µε τις περιπτώσεις της Ελλάδας, της Ιρλανδίας και της Πορτογαλίας. Ωστόσο, η Γερµανία αρνήθηκε πεισµατικά οποιαδήποτε αύξηση του κεφαλαίου του προσωρινού µηχανισµού στήριξης (750 δισ. ευρώ), που θα µπορούσε να καλύψει και την περίπτωση της Ισπανίας. Τελικά, σε µια µικρή υποχώρηση, δέχτηκε να υπάρξει πρόβλεψη για αύξηση του ποσού του µηχανισµού «όταν και αν κριθεί απαραίτητο».

Το ίδιο άκαµπτη ήταν η στάση της Μέρκελ και στο θέµα της έκδοσης των περίφηµων «ευρωοµολόγων», καθώς κάτι τέτοιο ουσιαστικά σηµαίνει ότι η Γερµανία µπαίνει εγγυήτρια απέναντι στις αγορές για το χρέος των «προβληµατικών» χωρών. Η κυβέρνηση της Μέρκελ, όπως και κάθε γερµανική κυβέρνηση από εδώ και πέρα, καλείται να αντιµετωπίσει αυτή την «καυτή πατάτα» και να πάρει πολύ σύντοµα συγκεκριµένες και δύσκολες αποφάσεις. Μια πολύ πιθανή χρεοκοπία της Ισπανίας θα τινάξει στον αέρα το ευρώ, ενώ είναι σχεδόν βέβαιο ότι η επόµενη στη σειρά θα είναι η Ιταλία ή και άλλες χώρες. Ένα τέτοιο «ντόµινο», για το οποίο ήδη προειδοποιούν ο Στρος Καν και το ΔΝΤ, θα οδηγήσει σε βέβαιη κατάρρευση των γερµανικών τραπεζών, που κατέχουν το µεγαλύτερο µέρος του χρέους των χωρών της ευρωζώνης και όχι µόνο. Έτσι, δεν είναι τυχαίο ότι υπέρ των ευρωοµολόγων δεν τάσσονται µόνο οι χώρες του υπερχρεωµένου νότου, αλλά και σηµαντικοί αξιωµατούχοι της ΕΕ, όπως ο επικεφαλής του Eurogroup Γιουνκέρ, ενώ και ο πρόεδρος της Κοµισιόν Μπαρόζο, παρότι βέβαια ως Πορτογάλος για ευνόητους λόγους δεν τολµά να µιλήσει ευθέως για τα ευρωοµόλογα, προτείνει την έκδοση ειδικών οµολόγων για την κατασκευή µεγάλων έργων υποδοµής, ώστε να τονωθεί η αναµικτή ανάπτυξη της ευρωπαϊκής οικονοµίας. Την ίδια στιγµή, υπέρ των ευρωοµολόγων αλλά και της γενναίας αύξησης του κεφαλαίου του µηχανισµού στήριξης τάσσονται όλοι οι επικεφαλής των πολιτικών οµάδων του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου. Όλοι αυτοί βέβαια δεν τολµούν να πιέσουν άµεσα τη Μέρκελ, καθώς ο ηγετικός ρόλος του γερµα-

νικού ιµπεριαλισµού µέσα στην ΕΕ είναι αδιαµφισηήτητος, ωστόσο είναι σίγουρο ότι το θέµα θα επανέρχεται συνεχώς στο τραπέζι.

Συνεπώς, είναι καθαρά θέµα χρόνου να αποφασιστεί η έκδοση κάποιας µορφής ευρωοµολόγου ή η παροχή αντίστοιχων εγγυήσεων. Ήδη, η Γερµανία συναίνεσε σιωπηρά στην αύξηση του κεφαλαίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), ώστε να συνεχίσει να αγοράζει στη δευτερογενή αγορά οµόλογα υπερχρεωµένων χωρών και να παρέχει εγγυήσεις χωρίς τις οποίες πολλές τράπεζες, µε πρώτες τις ελληνικές, θα κατέρρεαν. Με αυτό τον τρόπο, παρέχεται έµµεση στήριξη στις «προβληµατικές» χώρες και τράπεζες, χωρίς να χρειάζεται να δίνει εξηγήσεις η Μέρκελ στους Γερµανούς φορολογούµενους σχετικά µε το κόστος της «διάσωσης». Άλλωστε, σε αυτό το πεδίο παίζεται πλέον το διεθνές ιµπεριαλιστικό παιχνίδι. Ουσιαστικά, η ΕΚΤ βαδίζει στο δρόµο της Αµερικανικής Οµοσπονδιακής Τράπεζας, η οποία τυπώνει µαζικά δολάρια, κλείνοντας τις «µαύρες τρύπες» του αµερικανικού δηµοσίου και των τραπεζών. Η διαδικασία αυτή οδηγεί σε έµµεση υποτίµηση του δολαρίου και, αν ακολουθηθεί και από τους ευρωπαίους ιµπεριαλιστές, την Κίνα και τους υπόλοιπους ανταγωνιστές, ανοίγει το δρόµο για νοµισµατικό πόλεµο. Η εξέλιξη αυτή σηµαίνει αναπόφευκτα, όπως είχε γίνει και µετά την κρίση του 1929, κατακερµατισµό της παγκόσµιας οικονοµίας µε ολέθριες συνέπειες, µε κυριότερη βέβαια την τροµακτική όξυνση των ενδοϊµπεριαλιστικών ανταγωνισµών και την εφιαλτική προοπτική του πολέµου.

Και η κυβέρνηση των δοσιλόγων του Παπανδρέου µέσα σε όλα αυτά; Ένα µόνο στοιχείο είναι ενδεικτικό: Την ίδια στιγµή που οι Γερµανοί σοσιαλδηµοκράτες τάσσονται πλέον υπέρ των ευρωοµολόγων αλλά και της αναδιάρθρωσης του χρέους των υπερχρεωµένων χωρών, η άθλια ελληνική κυβέρνηση συνεχίζει να διακηρύσσει σε όλους τους τόνους ότι δεν υπάρχει θέµα αναδιάρθρωσης, πρακτορεύοντας ουσιαστικά τα συµφέροντα των πιο µαύρων κοµµατιών του διεθνούς κεφαλαίου. Είναι βέβαιο ότι αν δεν απαλλαγούµε το συντοµότερο από αυτό το συρφετό θα βρεθούµε µπροστά στα χειρότερα.

Εκλογές στους Συλλόγους Εκπαιδευτικών

ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

	ψηφοι - έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	490 - 7
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	50 - 1
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	58 - 1
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	36
ΣΥΝΔ. ΑΥΤΟΝ. (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	210 - 4
ΑΓΩΝ. ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (ΣΥΝ)	71 - 1
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	5
ΑΓΩΝ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-ΜΑ)	9
ΛΕΥΚΑ - ΑΚΥΡΑ	51

Α΄ ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

	για Δ.Σ.	για ΕΔΟΘ
	ψηφοι - έδρες	ψηφοι-έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	692(933) - 9	692-17
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	131(259)-2(3)	135-4
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	120(238)-2(3)	112-3
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	287(277)-4(3)	290-8
ΑΓ.ΠΡ.(ΣΥΡΙΖΑ,ΚΚΕ-ΜΑ,ΝΑΡ)	91(97)-1(0)	87-2
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ-ΣΥΣΠ. ΒΑΣΗΣ	31 (31)	32
ΑΚΥΡΑ - ΛΕΥΚΑ	32 (31)	25

Διδασκαλικός Σύλλογος Κορ/λού - Αγ. Βαρβάρας

	Ψήφοι	έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	391	9
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	35 (37)	0 (1)
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	36 (42)	1 (1)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	66 (65)	2 (2)
Ε.Α.Σ.	193 (173)	5 (5)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	35 (22)	1 (0)
ΛΕΥΚΑ - ΑΚΥΡΑ	26	

Ε΄ ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

	για Δ.Σ. (ψηφοι - έδρες)	για ΕΔΟΘ (ψηφοι - έδρες)
ΣΥΝΟΛΟ	1296 (1545) - 7	1293 - 32
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	286 (392) - 2	285 - 8
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	243 (454) - 2	224 - 6
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	224 (211) - 1	248 - 7
ΑΓΩΝ. ΣΥΝ. - ΕΡΓ. ΑΡ. (ΣΥΡΙΖΑ)	234 (305) - 2	223 - 6
ΑΓΩΝ. ΚΙΝΗΣΗ-ΑΡ.ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΚΚΕ-ΜΑ, ΝΑΡ, ΣΕΚ)	167 (72)	154 - 4
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	41 (34)	44 - 1
ΑΚΥΡΑ - ΛΕΥΚΑ	101 (77)	116

Διδασκαλικός Σύλλογος Αριστοτέλης

	Ψήφοι	έδρες
ΣΥΝΟΛΟ	874	7
ΔΑΚΕ(ΝΔ)	297	3
ΠΑΣΚ(ΠΑΣΟΚ)	105	1
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ(ΚΚΕ)	105	1
Α.Α.Κ. (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	256	2
ΑΝΕΞ. ΡΙΖ. ΠΡΩΤ/ΔΙΑ	34	
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	23	
ΛΕΥΚΑ - ΑΚΥΡΑ	54	

Σχεδόν σε όλες τις πρόσφατες εκλογές στους εκπαιδευτικούς καταγράφεται κατακόρυφη πτώση της ΠΑΣΚ και της ΔΑΚΕ και άνοδος της Αριστεράς και κυρίως της Άκρας - Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, τόσο σε ψήφους όσο και σε ποσοστά. Επίσης, σημαντικό κομμάτι συναδέλφων επιλέγει την αποχή, που δεν ερμηνεύεται ως στάση παραίτησης από τα κοινά αλλά ως γενική αποστροφή απέναντι στην απαράδεκτη κατάσταση στην οποία έχει οδηγήσει τα σωματεία και τους αγώνες η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ αλλά και της ρεφορμιστικής αριστεράς σε πολλές περιπτώσεις.

Τα αποτελέσματα των εκλογών για τα Διοικητικά Συμβούλια των ΕΛΜΕ και των διδασκαλικών συλλόγων όπου συμμετέχουμε ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα).

Αυτή η εκλογική στροφή, που έρχεται ως συνέχεια των πολιτικών διεργασιών που εκφράστηκαν στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές, φανερώνει ότι και οι εκπαιδευτικοί αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι η σφοδρή επίθεση που δέχονται

και οι ίδιοι ως εργαζόμενοι, αλλά και η δημόσια εκπαίδευση, από κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ, δεν θα έχει τέλος και αρχίζουν πλέον να αναζητούν κάτι το ριζικά διαφορετικό και ριζοσπαστικό. Μένει να αποδειχθεί αν οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς θα καταφέρουμε να συμβάλουμε στην οργάνωση ενωτικών, μαζικών και ανυποχώρητων αγώνων για την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών θεωρούμε ότι οι εκπαιδευτικοί μαζί με όλους τους εργαζόμενους, γονείς, μαθητές και φοιτητές θα πρέπει να παλέψουμε με ενότητα, αυτοοργάνωση και ριζοσπαστικές μορφές πάλης διαρκείας για: α) να ξηλώσουμε τα βάρβαρα μέτρα, να ανατρέψουμε την άθλια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και να διώξουμε το ΔΝΤ, β) να διαγράψουμε το χρέος, γ) 1.400 ευρώ καθαρά πρώτο μισθό για όλους τους εκπαιδευτικούς, δ) αύξηση των δαπανών για την Παιδεία στο 5% του ΑΕΠ, ε) Ενιαίο Δημόσιο Δωρεάν Δωδεκάχρονο Υποχρεωτικό Σχολείο, στ) εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας και των τραπεζών.

Νέα μέτρα διάλυσης της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης

Αδίστακτα και χωρίς φραγμό, η υπ. Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου εφαρμόζει το Μνημόνιο στην εκπαίδευση. Επιχειρεί: α) Μαζικές συγχωνεύσεις σχολείων, μέσω των Προϊσταμένων Εκπαίδευσης, με κριτήρια τον αριθμό των μαθητών και τη συστέγαση σχολείων. Οι συγχωνεύσεις αφορούν σχολεία τόσο των μεγάλων αστικών κέντρων όσο και των νησιωτικών και απομακρυσμένων περιοχών. Έτσι θα στοιβάξει 30 και 35 μαθητές ανά αίθουσα, προκειμένου να εξοικονομήσει οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών και να μειώσει δραστικά, μέχρι μηδενισμού, τους διρισμούς. β) Κατάργηση της παροχής δωρεάν βιβλίων στα σχολεία. Γ' αυτό καταργεί τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, μετατάσσει το προσωπικό του σε άλλες υπηρεσίες και μεταφέρει τις αρμοδιότητές του σε ένα νέο Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου. Αυτό το ΝΠΙΔ για την ώρα επιδοτείται από την ΕΕ, αλλά μόλις τελειώσει η επιδότηση το 2013, είναι προφανές ότι δεν θα υπάρχουν χρήματα για οποιαδήποτε δραστηριότητα.

Η κατάργηση του ΟΕΔΒ είναι ένα ακόμα γιγάντιο βήμα προς τη μετακύληση του κόστους της εκπαίδευσης στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ο σχεδιασμός για τα σχολικά βιβλία δίνεται σε ένα φορέα που θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, δηλαδή το κέρδος. Στο «ψηφιακό» σχολείο της Διαμαντοπούλου τα βιβλία θα είναι... υποστηρικτικά των ηλεκτρονικών μέσων και όχι το αντίθετο! Η επιλογή αυτή δεν έχει σχέση μόνο με την εισβολή των επιχειρήσεων νέων τεχνολογιών στο σχολείο, αλλά και με την αλλαγή της φυσιογνωμίας και του ίδιου του περιεχομένου του σχολείου. Το σχολείο που «οραματίζονται», της «αγοράς» και της αμάθειας, δεν θέλει εμφάνιση στη γνώση, αλλά εύκολη λήψη ορισμένων χρηστικών δεξιοτήτων.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το φοιτητικό κίνημα να πυροδοτήσει τον αντιμνημονιακό αγώνα

Τον Ιανουάριο θα καταλήξει, σύμφωνα με το Υπουργείο, ο «διάλογος» για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει επίσημη ανακοίνωση ή «διαρροές» για τα αποτελέσματά του, καθώς η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αρκετά μέτωπα (ΔΕΚΟ, «κλειστά επαγγέλματα», συγκοινωνίες). Στην καθυστέρηση έχουν συμβάλει και οι πρυτάνεις, που απέρριψαν το κείμενο «διαβούλευσης», δεσμευόμενοι να καταθέσουν προτάσεις (που μάλλον θα συναγωνίζονται τις κυβερνητικές).

Ωστόσο ας μην υπάρχουν αμφιβολίες. Η κυβέρνηση θα προχωρήσει σ' ένα νέο νόμο-πλαίσιο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, που δεν αποκλείεται να κατατεθεί στη Βουλή με τη διαδικασία του κατ' επείγοντος. Μπροστά στο επερχόμενο νομοσχέδιο και την ασφυκτική κατάσταση από την χούντα κυβέρνησης-τρόικας και τα συνεχή μέτρα του Μνημονίου, οι διεργασίες στο φοιτητικό κίνημα είναι έντονες. Στη γενική απεργία στις 15/12, περίπου 100 τμήματα ήταν σε κατάληψη και χιλιάδες φοιτητές σε όλη τη χώρα συμμετείχαν στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Νέες γενικές συνελεύσεις είναι προγραμματισμένες για τις 10-12 Ιανουαρίου.

Η αντίδραση των φοιτητών θα είναι έντονη. Μπορεί όμως ένα αμιγώς φοιτητικό κίνημα, με το συνηθισμένο «μοντέλο» (συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις), να ανατρέψει τις επερχόμενες αλλαγές; Σίγουρα είναι πολύ δύσκολο: η κυβερνητική επίθεση είναι απείρως μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά και δεν μπορεί το πανεπιστήμιο να μείνει από μόνο του απόρθητο «κάστρο» στην επέλαση του Μνημονίου. Αυτό εξάλλου επιβεβαιώνει και η εξέλιξη των ευρωπαϊκών φοιτητικών κινημάτων.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να έχει ένα σχέδιο ανώτερο απ' ό,τι χρησιμοποιήσε μέχρι τώρα. Δηλαδή να γίνει πυροδοτήσης ενός αντικυβερνητικού/αντιμνημονιακού κινήματος, με άμεση συμμετοχή του μαθητικού και του εργατικού/λαϊκού κινήματος. Οι «κλασικές» δομές και μορφές πάλης του παραμένουν απαραίτητη προϋπόθεση, αλλά αυτή τη φορά δεν μπορεί να είναι παρά μόνο η αρχή: για πρώτη φορά συγκεντρώνονται τόσες πολλές προϋποθέσεις για τη δημιουργία, με αιχμή τους φοιτητές, ενός συνολικού μετώπου που θα συγκρουστεί για να συντρίψει τη χούντα κυβέρνησης-τρόικας-μνημονίου.

Εκτός από την απόσυρση του νόμου και την αύξηση των δαπανών, πρέπει να θέσουμε ως **αιτήματα-ζητήματα αιχμής** του φοιτητικού κινήματος τα εξής: α) Διαγραφή του χρέους β) Να φύγει η χούντα τρόικας-μνημονίου γ) Να φύγει η κυβέρνηση της φτώχειας Αιτήματα εξίσου σημαντικά, ενοποιητικά και που συμβάλουν στη δημιουργία πλατιού μαχητικού κοινωνικού μετώπου. **Στις μορφές οργάνωσης και πάλης** πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα μέσα: - Καμπάνιες ενημέρωσης στις σχολές για τα νέα μέτρα σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, τον προϋπολογισμό, το μνημόνιο, καθώς επίσης και σε σχολεία, εργασιακούς χώρους, γειτονιές. - Να ξεκαθαριστεί ότι ακόμη κι αν ψηφιστεί ο νόμος Διαμαντοπούλου, ο αγώνας θα συνεχιστεί μέχρι τέλους. - Γενικές Συνελεύσεις άμεσα και παντού, με στόχο τις καταλήψεις διαρκείας. - Συντονιστικά όργανα των φοιτητικών συλλόγων και των γενικών συνελεύσεων, ανά πόλεις και πανελλαδικά, που θα λειτουργούν με δημοκρατικό τρόπο. - Κοινά συντονιστικά/επιτροπές φοιτητών-μαθητών-εργαζομένων

- Διαδηλώσεις σε πόλεις και γειτονιές, αλλά και πανελλαδικές.
- Καταλήψεις-αποκλεισμούς δρόμων, δημόσιων κτιρίων, συγκοινωνιών.
- Κινητοποίηση για ζητήματα «παράλληλα» με τα εκπαιδευτικά (ξεπούλημα ΔΕΚΟ, κατάργηση δημόσιας υγείας, εργατικοί αγώνες κλπ.).

Έτσι θα δώσουμε την σπίθα που χρειάζεται για να πάρει φωτιά η «πυριτιδαποθήκη» των μέτρων, της φτώχειας, της ανεργίας, της εξαθλίωσης. **Το φοιτητικό κίνημα να γίνει ζωντανό κέντρο αγώνα για όλη την κοινωνία και να δημιουργήσει κέντρα αγώνα μέσα στις πόλεις**, απ' όπου θα καλεί σε παρατεταμένη εξέγερση ενάντια στην χούντα των ιμπεριαλιστών ΔΝΤ-ΕΕ και της κατοχικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ.

Σαν Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη κάνουμε ανοιχτό κάλεσμα στις παρατάξεις-σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στα αυτόνομα σχήματα και όλους τους φοιτητές που συμμερίζονται τις ίδιες αγωνίες, να βάλουμε από κοινού το σχέδιο αυτό σε εφαρμογή. Παράλληλα να συνδέουμε επίμονα όλα τα παραπάνω με την πάλη ενάντια στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, για την οριστική ανατροπή του, την επιβολή μιας άλλης οργάνωσης της κοινωνίας, για μια σοσιαλιστική διεξοδο από την κρίση.

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Vodafone: Εκλογές και δράσεις του Σωματείου

Στις 22-24 Νοεμβρίου έγιναν οι ετήσιες εκλογές του επιχειρησιακού σωματείου εργαζομένων στην εταιρία κινητής τηλεφωνίας Vodafone.

Υπήρξε μια σημαντική αύξηση της συμμετοχής στους 189 ψηφίσαντες (από 109 πέρυσι), που οφείλεται κυρίως στην πρώτη επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση που κατέκτησε για το 2010 το Σωματείο, με οφέλη για τα πιο χαμηλά αμειβόμενα στρώματα των συναδέλφων (ιδιαίτερα στα τηλεφωνικά κέντρα), καθώς επίσης και ότι για πρώτη φορά στήθηκαν κάλπες μέσα στα κτίρια της εταιρίας.

Αμέσως μετά τις εκλογές, το Σωματείο βρίσκεται αντιμέτωπο με πολλά μέτωπα:

- Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, η διοίκηση απέλυσε τη συνάδελφο Ελένη Ηλιάδη, εργαζόμενη πάνω από 10 χρόνια στην εταιρία και μητέρα δύο ανήλικων παιδιών, με την αιτιολογία της κατάργησης της θέσης της. Η συναδέλφισσα δεν αποδέχτηκε την απόλυσή της και μαζί με το Σωματείο μας προσέφυγε στην επιθεώρηση εργασίας.

Στη μεγάλη πανελλαδική απεργία στις 15 Δεκεμβρίου οι εργαζόμενοι στην Vodafone απεργήσαμε ενάντια στα αντεργατικά μέτρα κυβέρνησης-Τρόικας που μας ρίχνουν στην φτώχεια και την εξαθλίωση, αλλά και για την επαναπρόσληψη της συνάδελφου μας Ε. Ηλιάδη. Η συμμετοχή των συναδέλφων στην απεργία ήταν αρκετά ικανοποιητική, ενώ το Σωματείο προχώρησε σε ολιγόωρο αποκλεισμό του κτιρίου της εταιρίας στη Λυκόβρυση, όπου εργαζόταν η απολυμένη συνάδελφος, ως μια πρώτη απάντηση.

Στις 11 Ιανουαρίου έγινε παράσταση διαμαρτυρίας για την απόλυση στο κεντρικό κτιριακό συγκρότημα της εταιρίας στο Χαλάνδρι, από επιτροπή συνδικαλιστών και εργαζομένων, μετά από κάλεσμα του Σωματείου. Αρχικά η διοίκηση αρνήθηκε να τους δεχτεί, αλλά πήρε δυναμική απάντηση με το κλείσιμο της πόρτας του κτιριακού συγκροτήματος. Τελικά, στη συνάντηση που ακολούθησε, η διοίκηση επανέλαβε μονότονα τα «επιχειρήματά» της για την απόλυση. Το Σωματείο επιμένει στο αίτημα της επαναπρόσληψης (είναι βέβαια κρίσιμο να μην καμφθεί και να επιμείνει και η ίδια η συναδέλφισσα). Στην νέα Γενική Συνέλευση που έχει προγραμματιστεί για την Πέμπτη 13 Ιανουαρίου το ΔΣ του Σωματείου θα προτείνει 4ωρη στάση εργασίας το πρωί της 19^{ης} Ιανουαρίου, ημέρα όπου συζητείται η καταγγελία της απόλυσης στην επιθεώρηση εργασίας, και νέα Παράσταση Διαμαρτυρίας συναδέλφων και συνδικαλιστών έξω από την Επιθεώρηση Εργασίας.

- Η Vodafone απασχολεί μεγάλο αριθμό ενοικιαζόμενων εργαζομένων από τρίτες εταιρίες

(Adecco, Byte, Infoassist, IBM, Atlas κλπ), μεταξύ άλλων για να παρακάμψει τις συλλογικές συμβάσεις και διεκδικήσεις του προσωπικού. Λίγοι από τους ενοικιαζόμενους συναδέλφους έχουν αορίστου χρόνου συμβάσεις με τις εταιρείες τους, ενώ οι περισσότεροι υπογράφουν εξαμηνιαίες, τριμηνιαίες ή ακόμη και μηνιαίες συμβάσεις. Το Σωματείο, ξεπερνώντας το τυπικό πρόβλημα του διαφορετικού εργοδότη, παλεύει για την ενότητα όλων των εργαζομένων και την κατοχύρωση των ενοικιαζόμενων συναδέλφων. Έτσι, με τις προφυλάξεις που είναι απαραίτητες σ' αυτές τις περιπτώσεις, έχει ξεκινήσει η προσπάθεια συνενεργασίας, συντονισμού και οργάνωσης κάποιων τέτοιων συναδέλφων, που το συμβόλαιό τους λήγει σύντομα και διατίθενται να αγωνιστούν, για να μην βρεθούν στην ανεργία. Έγιναν κάποιες πρώτες συναντήσεις, δημιουργήθηκε επιτροπή των ενοικιαζόμενων που εργάζονται για την Vodafone, εκδόθηκε η πρώτη ανακοίνωσή τους για την προσέγγιση κι άλλων ενοικιαζομένων. Το πρώτο μας αίτημα είναι η ανανέωση των συμβάσεών τους με ετήσια ισχύ, και γι αυτό σχεδιάστηκε συνάντηση του Σωματείου και της επιτροπής ενοικιαζομένων με την διοίκηση της Vodafone, ώστε να τεθεί αυτό το αίτημα προς τη διοίκηση και να παλευτεί από τους συναδέλφους.

Το Σωματείο μας βρίσκεται σε μια ανοδική πορεία συσπείρωσης των εργαζομένων, όπως δείχνουν και οι πρόσφατες εκλογές του. Όμως, όπως και τα περισσότερα από τα νέα σωματεία που έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια, παραμένει μικρό σε μέγεθος στο σύνολο του προσωπικού και κυρίως στην ενεργή συμμετοχή και στην απόκτηση αγωνιστικών εμπειριών, παρά τα βήματα που έχουν γίνει, αν σκεφτούμε την άγρια εξέλιξη της κρίσης. Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο δύσκολη από όσους μέσα στο Σωματείο δεν το βλέπουν ως όργανο μάχης, που θα προσπαθεί να οργανώσει αποφασιστικές κινητοποιήσεις, αλλά ως όργανο «υπεύθυνου διαλόγου» με τη διοίκηση και αποδοχής των «απαραίτητων θυσιών» από τους εργαζόμενους.

Ήδη η διοίκηση της εταιρίας έχει προτείνει πάγωμα της επιχειρησιακής ΣΣΕ, αξιοποιώντας το κλίμα του «Μνημονίου» και παρόλου που τα κέρδη της εταιρίας παραμένουν πολύ ψηλά. Θα χρειαστεί μια μεγάλη, συνεχής και συστηματική προσπάθεια για να μπορέσει το Σωματείο να ανταπεξέλθει στις δύσκολες μάχες που έχει μπροστά του – και κυρίως η συσπείρωση των πιο μαχητικών συναδέλφων.

Σοφία Θεοδωροπούλου
Μέλος ΔΣ Πανελληνίου Σωματείου
Εργαζομένων στην Vodafone

Από την δράση μας

Όχι στη διάλυση της δημόσιας παιδείας

Η κυβέρνηση, ενώ είχε υποσχεθεί προεκλογικά αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 5% του ΑΕΠ, τις μειώνει τη διετία 2010-2011 κατά 20% και τις ρίχνουν στο **2,75% του ΑΕΠ**, το μικρότερο ποσοστό της μεταπολίτευσης! Στη διετία οι δαπάνες για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση μειώνονται κατά **16%**, για τη δευτεροβάθμια κατά **15%**, ενώ για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ κατά **27%** και **31%**. Η Διαμαντοπούλου δεσμεύτηκε στην «τρόικα» ότι η αναλογία 5 προς 1 (αποχωρήσεων – προσλήψεων) θα ισχύσει και για την εκπαίδευση, ενώ μέρος των προσλήψεων θα αποτελούν και μετατάξεις από άλλες υπηρεσίες. Μιλάμε για μηδενικούς σχεδόν διορισμούς εκπαιδευτικών, ακόμα και για αυτούς που είχαν **τις προϋποθέσεις μονιμοποίησης** από τον προηγούμενο νόμο (διοριστέοι του προηγούμενου ΑΣΕΠ, 30μηνο, 24μηνο με ΑΣΕΠ). Ταυτόχρονα προχωρούν οι συγχωνεύσεις εκατοντάδων σχολείων!!

Όλα τα παραπάνω προστίθενται στα ήδη συσσωρευμένα προβλήματα της παιδείας. Το στρίμωγμα των μαθητών σε 30άρια τμήματα, η κατάργηση της Ενισχυτικής Διδασκαλίας και της ΠΔΣ, η απαξίωση των ειδικών, αθλητικών, μουσικών και καλλιτεχνικών σχολείων, των τμημάτων ένταξης, των ΣΔΕ, των ΚΠΕ κλπ, τα οποία λειτουργούν με σημαντικές ελλείψεις, είναι μόνο μερικά από τα προβλήματα αυτά.

Τόσο οι προσλήψεις αναπληρωτών μέσω ΕΣΠΑ όσο και ο θεσμός των αναπληρωτών μειωμένου ωραρίου (ΑΜΩ) εντάσσονται στην προσπάθεια του Υπουργείου να ανατρέψει τις εργασιακές σχέσεις των αναπληρωτών. Ακόμη και αν κάποιος βασιστεί στις διαβεβαιώσεις της Υπουργού για εξίσωση των μισθολογικών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των αναπληρωτών μέσω ΕΣΠΑ με τους υπόλοιπους αναπληρωτές, παραμένει μεγάλο αγκάθι η μονομερής δυνατότητα απόλυσης των εκπαιδευτικών αυτών ανά πάσα στιγμή μέσα στη χρονιά, αν για οποιοδήποτε λόγο σταματήσει το πρόγραμμα.

Τη στιγμή που χιλιάδες αναπληρωτές ΕΣΠΑ και μη, αναπληρωτές κανονικού ωραρίου (ΑΚΩ) ή ΑΜΩ, καθώς και χιλιάδες ωρομίσθιοι από πέρσι παραμένουν απλήρωτοι, τη στιγμή που με το νόμο της Διαμαντοπούλου και τις περικοπές της «τρόικας» αφαιρείται **το δικαίωμα διορισμού, την ίδια στιγμή απαιτείται να επιμορφωνόμαστε απογεύματα, εκτός ωραρίου εργασίας, χωρίς αποζημίωση, αφήνοντας μάλιστα να εννοηθεί ότι η συμμετοχή όλων των συναδέλφων αναπληρωτών είναι υποχρεωτική.**

Το Σωματείο Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών (Σ.Ε.Α.Ε.) Ωρομισθίων – Αναπληρωτών από την έναρξη της σχολικής χρονιάς πραγματοποίησε εξορμήσεις σε δεκάδες σχολεία για την ενημέρωση των συναδέλφων. Πραγματοποιήσαμε κινητοποίηση στη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Γ' Αθήνας στο Αιγάλεω, απαιτώντας την άμεση καταβολή των δεδουλευμένων των αναπληρωτών Ειδικής Αγωγής που εργάζονται στο αντίστοιχο σχολείο στο Αιγάλεω. Η κινητοποίηση συνοδεύτηκε από τετράωρη στάση εργασίας που κηρύξαμε για τους συναδέλφους της περιοχής. Στους συναδέλφους Ειδικής Αγωγής οφείλονταν οι μισθοί του Νοεμβρίου, ενώ αρκετοί από αυτούς είναι απλήρωτοι από την αρχή της χρονιάς. Η δυναμική κινητοποίηση των συναδέλφων και του Σωματείου, η πίεση στον προϊστάμενο του Γραφείου Επαγγελματικής Εκπαίδευσης Γ' Αθήνας, έφεραν άμεσα αποτελέσματα και τα δεδουλευμένα καταβλήθηκαν.

Απέναντί μας έχουμε μια κυβέρνηση που εκτελεί τα συμβόλαια της «τρόικας», συμβόλαια καταδίκης της δημόσιας παιδείας-υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης, των εργασιακών σχέσεων και των μισθών. Στόχος είναι να θρέψουν τραπεζίτες και επιχειρηματίες, ωθώντας τεράστια κομμάτια πληθυσμού στην ανεργία, την ανασφάλεια και την ανέχεια. Για μας τους αναπληρωτές, ωρομίσθιους και αδιόριστους εκπαιδευτικούς, δεν μας ετοιμάζουν διαφορετικό μέλλον. Ή θα ακολουθήσουμε το δρόμο της περιχαράκωσης, ο καθένας μόνος του, ή η κάθε ομάδα συναδέλφων θα προβάλλει τα «ιδιαίτερα χαρακτηριστικά» της ελπίζοντας – μάταια – στην ατομική «τακτοποίηση» ή **όλοι μαζί ενωμένοι, μαζικά και μαχητικά** όπως το '98 επί Αρσένη, θα διεκδικήσουμε τα αυτονόητα. **Ως Σ.Ε.Α.Ε. καλούμε τους συναδέλφους να γραφτούν στο σωματείο και να συμμετέχουν στους αγώνες που διεξάγει.**

Άγγελος Χονδρομάρας
πρόεδρος Σ.Ε.Α.Ε. παραρτήματος Αθήνας

ΕΥΡΩΠΗ:

Καυτός φοιτητικός χειμώνας

Σημάδια απότομης αφύπνισης και εκρηκτικής ανάπτυξης μετά από χρόνια (ή και δεκαετίες) «χειμερίας νάρκης» δείχνει τα τελευταία 1-2 χρόνια το φοιτητικό κίνημα στην Ευρώπη: οι γάλλοι και έλληνες φοιτητές το 2006 και 2007, οι γερμανοί και αυστριακοί πέρυσι, ενώ φέτος ήρθε η σειρά των άγγλων, ιταλών και ιρλανδών. Οι κυβερνήσεις και των τριών χωρών έχουν προχωρήσει σε σειρά νόμων, πανομοιότυπων με τα σχέδια της ελληνικής κυβέρνησης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. «Μεταρρυθμίσεις» στο πλαίσιο της σκληρής λιτότητας που έχουν χαράξει όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, προκειμένου να μετακυλήσουν την κρίση στις πλάτες της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Άλλωστε, Ιταλία και Ηνωμένο Βασίλειο είναι δύο πολύ χρεωμένες και σε άσχημη κατάσταση οικονομίες, ενώ η Ιρλανδία πρόσφατα μπήκε στην επιτήρηση του ΔΝΤ.

Στην Αγγλία, η κυβέρνηση συνασπισμού Συντηρητικών και Φιλελεύθερων πέρασε νόμο αυξάνοντας -σχεδόν τριπλασιάζοντας- τα διδάκτρα στα πανεπιστήμια (είχαν εισαχθεί τη δεκαετία του 1990 από την κυβέρνηση Εργατικών του Μπλερ). Παράλληλα, με το νέο προϋπολογισμό η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων μειώθηκε κατά 40% και κόπηκαν αρκετά επιδόματα-υποτροφίες. Η ψήφιση του νομοσχεδίου είχε προγραμματιστεί για τις 9/12, οι φοιτητές όμως ξεκίνησαν κινητοποιήσεις ήδη από τον Νοέμβριο. Στις 10/11, η διαδήλωση της USL (Εθνική Φοιτητική Ένωση) και του συνδικάτου των καθηγητών ήταν η μεγαλύτερη των τελευταίων χρόνων στην Αγγλία. Περίπου 50.000 φοιτητές διαδήλωσαν στους δρόμους του Λονδίνου, ενώ περνώντας από τα γραφεία των Συντηρητικών τα περικύκλωσαν και επιτέθηκαν σ' αυτά, αιφνιδιάζοντας την αστυνομία, που δεν μπορούσε ν' αντιμετωπίσει τους οργισμένους διαδηλωτές. Ακολούθησαν καταλήψεις σε περίπου τριάντα από τα πιο σημαντικά πανεπιστήμια, πράγμα πρωτοφανές για την Αγγλία, που όμως επικεντρώθηκαν κυρίως στους πανεπιστημιακούς χώρους, χρησιμοποιώντας τους ως κέντρα αγώνα, χωρίς να επιχειρείται να σταματήσει η κανονική λειτουργία των ιδρυμάτων (οι καταλήψεις όπως τις γνωρίζουμε στην Ελλάδα δεν συνηθίζονται στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες). Στις 30/11 ακολούθησε κι άλλη διαδήλωση.

Η επόμενη μεγάλη διαδήλωση έγινε στις 4/12, ξεπερνώντας τους 100.000 διαδηλωτές. Αυτή τη φορά, η αστυνομία χρησιμοποίησε το λεγόμενο kettling (περικύκλωση όλης της διαδήλωσης με κιγκλιδώματα και μεγάλο αριθμό ΜΑΤ, η οποία κράτησε 6-7 ώρες) και την έφιππη αστυνομία, που είχε να χρησιμοποιηθεί από τη μεγάλη απεργία των ανθρακωρύχων το 1984.

Οι σπουδαστές αντιλήφθηκαν από την αρχή την ανάγκη εξωστρεφούς παρουσίας του κινήματος: από τις επιθέσεις στα γραφεία των κομμάτων και σε δημόσια κτήρια, μέχρι παρεμβάσεις σε χώρους εργασίας και στις κεντρικές αγορές για ενημέρωση των εργαζομένων.

Η επόμενη διαδήλωση έγινε στις 9/12, ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου, και πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις στο Υπουργείο Οικονομικών. Τελικά το νομοσχέδιο ψηφίστηκε, με οριακή όμως πλειοψηφία 21 ψήφων, δηλαδή η κυβέρνηση έχασε 60 ψήφους βουλευτών της! Αυτό έδειξε στους φοιτητές ότι ήδη είχαν προκαλέσει αρκετούς τριγμούς στην κυβέρνηση και ότι μια συνέχιση και ποιοτική αναβάθμιση του κινήματος θα μπορούσε να της καταφέρει ισχυρότερα χτυπήματα. Έτσι, μετά από Πανεθνικό Συντονιστικό Φοιτητών στις 10/12, αποφάσισαν συνέχιση των κινητοποιήσεων με επόμενη διαδήλωση στις 26 Ιανουαρίου.

Στην Ιταλία, η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι και η υπουργός Παιδείας Τζελμίνι είχαν διαμηνύσει από τις αρχές του ακαδημαϊκού έτους ότι η πολιτική περικο-

πών δεν θα αφήσει ανέπαφη την παιδεία. Το νομοσχέδιο που παρουσίασε η τελευταία προέβλεπε περικοπές 9 δις. ευρώ για τα πανεπιστήμια, κατάργηση θέσεων για ερευνητές έως και 130.000, ενώ άφηνε ανοιχτό και το ενδεχόμενο αύξησης των διδάκτρων. Ο Μπερλουσκόνι ζήτησε αναβολή της ψήφισής του από τη Βουλή από τις 26/11 που ήταν προγραμματισμένη για τις 30/11. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στις δυναμικές κινητοποιήσεις των φοιτητών ήδη από τις αρχές Νοέμβρη, που κορυφώθηκαν στις 25/12.

Οι εικόνες του πύργου της Πίζας και του Κολοσσαίου υπό κατάληψη, δύο μνημείων σήμα κατατεθέν της Ιταλίας, έκαναν το γύρο του κόσμου και έδωσαν ώθηση στο φοιτητικό κίνημα. Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε τελικά στις 30/11 (307 υπέρ, 252 κατά, 7 αποχή). Σύμφωνα με την ιταλική νομοθεσία, για να γίνει νόμος του κράτους θα έπρεπε να επικυρωθεί και από τη Γερουσία, πράγμα που ορίστηκε για τις 14/12, μαζί με την πρόταση μομφής εναντίον της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι. Η επικύρωση αυτή ήρθε και ο Μπερλουσκόνι πήρε ψήφο εμπιστοσύνης με διαφορά μόλις 3 ψήφων. Η είδηση εξαγρίωσε την ιταλική νεολαία, που εκείνη την ώρα διαδήλωνε στους δρόμους της Ρώμης και κατευθύνθηκε προς τη Γερουσία, όπου έδωσε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία, προσπαθώντας να σπάσει τον κλοιό της και να εισβάλλει στο κτίριο.

Το ξέσπασμα των φοιτητικών κινήματων σε Αγγλία και Ιταλία έρχεται να παίξει έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της ταξικής πάλης στην Ευρώπη, ίσως και παγκόσμια. Όχι μόνο γιατί γίνονται σε δύο ιμπεριαλιστικές χώρες, αλλάζοντας τον συσχετισμό δύναμης αστικής-εργατικής τάξης σ' αυτές, όχι μόνο γιατί βασίστηκαν στον αυθορμητισμό της νεολαίας και χρησιμοποίησαν «ξεχασμένες» μορφές πάλης (καταλήψεις, αποκλεισμοί δρόμων, δημοσίων κτιρίων, μέσων μεταφοράς και κυρίως σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία) αλλά και λόγω της χρονικής στιγμής που συμβαίνουν, με την οικονομική κρίση να φανερώνει τα αδιέξοδα του καπιταλισμού περισσότερο από ποτέ. Γιατί έρχονται να συνδεθούν με τους αγώνες σε Ελλάδα και Ιρλανδία από εργαζομένους και φοιτητές ενάντια σε ΕΕ και ΔΝΤ, με τους αγώνες των γάλλων νεολαίων και εργατών ενάντια στην κυβέρνηση Σαρκοζί - και να συνθέσουν ένα πανευρωπαϊκό ψηφιδωτό αγώνων και αντιστάσεων με απρόβλεπτες διαστάσεις και δυναμική. Η έκβαση των φοιτητικών κινήματων θα εξαρτηθεί από τους ίδιους τους ιταλούς και βρετανούς φοιτητές, από το κατά πόσο θα καταφέρουν με την αυτοοργάνωση και την αποφασιστικότητά τους να ξεπεράσουν προβλήματα όπως η έλλειψη εμπειρίας αγώνων και αγωνιστικών παραδόσεων και να προσπεράσουν τυχόν μετριοπαθείς και συμβιβαστικές λογικές από κομμάτια της επίσημης αριστεράς και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

στον κόσμο...

ΤΥΝΗΣΙΑ

Άνευ προηγούμενου κοινωνική έκρηξη, που μετρά και έναν νεκρό από την καταστολή, αγκάλιασε την Τυνησία, το Δεκέμβριο. Διαδηλώσεις χιλιάδων νέων, κυρίως ανέργων, που συγκρούονταν με την αστυνομία, πυρπολούσαν αστυνομικά τμήματα και κυβερνητικά κτίρια, δεν σταμάτησαν για περίπου μιάμιση εβδομάδα στις επτά τουλάχιστον μεγάλες πόλεις. Στις 17/12, η απόπειρα αυτοκτονίας ενός 26χρονου άνεργου, που η αστυνομία κατάσχεσε τηνπραμάτεια που πουλούσε σαν έσχατη λύση για να επιβιώσει, πυροδότησε αυθόρμητες μαζικές διαδηλώσεις νέων ανέργων. Στις 22/12, αφού ένας άλλος νέος άνεργος αυτοκτόνησε, οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν, με κάλεσμα πλέον και οι σπουδαστές. Στις 25/12, στο δρόμο βγήκαν και οι σπουδαστές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και οι δικηγόροι, ενώ οι συγκρούσεις κορυφώθηκαν μετά τη δολοφονία ενός διαδηλωτή, όταν η αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίον των διαδηλωτών στο Σίντι Μπουζίντ. Η ανεργία έφτασε επίσημα στο 14%, λόγω ιδιωτικοποίησης των κρατικών επιχειρήσεων και η οικονομική κατάσταση στη χώρα έχει επιδεινωθεί δραματικά ως αποτέλεσμα της μείωσης του εμπορίου με την Ευρώπη. Ο εδώ και 23 χρόνια πρόεδρος της Τυνησίας Μπεν Αλί δήλωσε ωστόσο αποφασισμένος να εφαρμόσει τον καινούριο νόμο για τις τιμές των βασικών προϊόντων, που δε θα επιδοτούνται πια.

ΜΠΑΝΓΚΛΑΝΤΕΣ

Εκρηκτικό κίνημα καταλήψεων στις υφασματοβιομηχανίες ξέσπασε στα αστικά κέντρα του Μπανγκλαντές από τις 12 Δεκέμβρη, ως αντίδραση στο σιωπηλό πάγωμα της αναπροσαρμογής που προβλέπει αύξηση μισθών στα 43 δολάρια και που έχει επικυρωθεί από το Νοέμβριο μετά από μαζικό απεργιακό κύμα αλλά παραμένει ανεφάρμοστη. Στις 12/12, στη «συμπρωτεύουσα» Τσιταγκόνγκ, τρεις απεργοί έπεσαν νεκροί και πάνω από 100 τραυματίστηκαν από τα πυρά της αστυνομίας εναντίον της διαδήλωσης 20.000 εργατών, που όπως και 4.000 συνάδελφοί τους στη Ντάκα, 5.000 στο Ρουγκκάντζ και άλλες πόλεις μπήκαν στα εργοστάσια απαλλοτριώνοντας αγαθά, επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα, πυρπόλησαν αυτοκίνητα και απέκλεισαν κεντρικούς δρόμους. Συνελήφθησαν συνολικά 50 απεργοί. Στη βιομηχανική ζώνη του Τσιταγκόνγκ δε λειτουργήσε κανένα από τα εργοστάσια των 70 ξένων εταιρειών, που απασχολούν περίπου 150.000 εργαζόμενους. Συνολικά στο Μπανγκλαντές υπάρχουν 4.500 υφασματοβιομηχανίες: οι περισσότερες ράβουν ρούχα για γνωστές πολυεθνικές, ενώ οι εξαγωγές τους φτάνουν το 80% του συνόλου της χώρας και απασχολούν 3 εκατομμύρια εργάτες, το 85% των οποίων είναι γυναίκες.

ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ

Οι προεδρικές εκλογές στη Λευκορωσία, που για 17η συνεχόμενη χρονιά κέρδισε με το «επίσημο» 72% ο Λουκασένκο, επικεφαλής ενός αυταρχικού καθεστώτος, σηματοδεύτηκαν από την οργή των εργατικών μαζών. Στις 19/12, μέρα διεξαγωγής των εκλογών, κόμματα της αντιπολίτευσης κάλεσαν μια τυπική διαμαρτυρία, ζητώντας να ξαναγίνουν οι εκλογές χωρίς να συμμετέχει ο Λουκασένκο. Ανταποκρίθηκαν πάνω από 10.000 εργαζόμενοι, συνταξιούχοι και νέοι, που προσπάθησαν να εισβάλλουν στη Βουλή (Οίκο των Σοβιέτ), όπου στεγάζεται και η κεντρική εφορευτική επιτροπή. Οι ηγέτες της αντιπολίτευσης αμέσως έφυγαν, μιλώντας για μεθυσμένους προβοκάτορες, ενώ τα ΟΜΟΝ (ΜΑΤ), οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας και ο «στρατός εσωτερικού» άρχισαν να ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές και δημοσιογράφους, διαλύοντας την πορεία. Οι συλλήψεις έφτασαν στις 700 (!), ανάμεσά τους όλοι οι 9 εναλλακτικοί υποψήφιοι για τη θέση του προέδρου. Αρκετοί κρατούνται ακόμα.

Από το Κιότο στο Κανκούν: Κάθε πέρυσι και καλύτερα

Στο κλείσιμο της παγκόσμιας διάσκεψης για το κλίμα στις 11/12 στο Κανκούν, δημοσιογράφοι και συμμετέχοντες μιλούσαν για «μεγάλη επιτυχία», για «μικρά αλλά ουσιαστικά βήματα μπροστά». Ήταν «ένα πρώτο, ενθαρρυντικό βήμα» κατά την εκτίμηση της Greenpeace. Το μόνο κράτος που τόλμησε να πει την αλήθεια ήταν η Βολιβία και γι' αυτό φημώθηκε.

Το περιεχόμενο της Συνθήκης

Πολύς λόγος γίνεται για το πόσο «ανοιχτή» και «πολύπλευρη» ήταν αυτή η διάσκεψη. Στην πραγματικότητα, η «συμφωνία» προέκυψε από διαπραγματεύσεις μικρών ομάδων και άτυπες συνεδριάσεις, διευκολύνοντας τους ισχυρούς να εξαγοράσουν τις αδύναμες χώρες για να 'αλλάξουν τις θέσεις τους και να τις διασπάσουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα: πριν λίγους μήνες, οι Μαλβίδες ηγούνταν της εκστρατείας για μείωση των ρύπων, που είχε αποφασισθεί στη διάσκεψη της Κοπεγχάγης. Οι ηγέτες της όμως άλλαξαν ρότα μετά το πακέτο βοήθειας 50 εκ. δολαρίων που τους προσέφεραν οι ΗΠΑ, κάτι που «βοηθά» και άλλες χώρες να «συνειδητοποιήσουν» τα οφέλη που θα έχουν αν «συμμορφωθούν» με την κλιματική ατζέντα των ΗΠΑ.

Η Συνθήκη του Κανκούν δεν απαντά στην άμεση ανάγκη για μείωση των εκπομπών των αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, κάτι που θα μπορούσε να μειώσει τα ακραία καιρικά φαινόμενα, που έχουν ήδη προκαλέσει χιλιάδες θανάτους και πολλά δισ. ζημιές.

Αν και υπάρχει αναφορά για μια δεύτερη περίοδο δεσμεύσεων υπό τις προϋποθέσεις του Πρωτοκόλλου του Κιότο,

δεν υπάρχει καμία αναφορά σε προθεσμίες, ούτε οι μηχανισμοί που θα εξασφαλίσουν ότι οι δεσμεύσεις θα υλοποιηθούν. Η απόφαση αναφέρεται σε «εθελοντική» μείωση της εκπομπής αερίων του θερμοκηπίου, δηλαδή αφήνεται στην καλή θέληση του κάθε κράτους. Όμως οι χώρες που είναι οι κύριες υπεύθυνες, δεν ενδιαφέρονται να δώσουν λύσεις.

Η συνθήκη της Κοπεγχάγης είχε επισπράξει τη διεθνή κατακραυγή γιατί επιτρέποντας συνολική αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη κατά 2 βαθμούς Κελσίου, δεν εγγυούταν την επιβίωση ολόκληρων περιοχών του πλανήτη. Στο Κανκούν όχι μόνο δεν βελτιώθηκε τίποτα, αλλά καταργήθηκαν ακόμα και οι «αυστηρές δεσμεύσεις» και αντικαταστάθηκαν από «εθελοντικές προσφορές», κάτι που μπορεί να οδηγήσει σε αύξηση της θερμοκρασίας μέχρι και κατά 5 βαθμούς Κελσίου. Αυτό σημαίνει ότι ολόκληρες περιοχές του πλανήτη θα εξαφανιστούν, απειλώντας ακόμα και την επιβίωση της ανθρωπότητας, ίσως και πριν το τέλος του 21^{ου} αιώνα.

Επίσης, στο Κανκούν εγκρίθηκε η δημιουργία ενός παγκόσμιου ταμείου, χωρίς όμως καμία εγγύηση για τους πόρους του (πόσοι θα είναι, από που θα προέλθουν, που θα διοχετευτούν). Οι ΗΠΑ προτείνουν για διαχειριστή του ταμείου την... Παγκόσμια Τράπεζα: τον ίδιο οργανισμό που έχει χρηματοδοτήσει εκμεταλλευτικά και ρυπογόνα προγράμματα, που τα δάνειά του έχουν οδηγήσει πολλά κράτη σε ακόμα μεγαλύτερο χρέος, τον πρωτεργάτη του παγκόσμιου νεοφιλελευθερισμού!

Αποφασίστηκε επίσης ότι τα δάση μετατρέπονται σε εμπόρευμα και ανάγονται σε «δεξαμενές άνθρακα». Η συνθήκη ανα-

φέρει τη χρηματοδότηση των κρατών που θα «διαχειρίζονται με σεβασμό το δάσος», αλλά δεν αναγνωρίζει τα εδαφικά δικαιώματα των τοπικών κοινοτήτων, ανοίγοντας τον δρόμο για την ακόμα πιο αδίστακτη εκμετάλλευση των δασών από εταιρίες και ιδιαίτερα τις πολυεθνικές. Τέλος, όσον αφορά την τεχνολογία και την τεχνολογία, αυτές έμειναν έξω από τη Συμφωνία του Κανκούν, παρόλο που η κατάργηση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας θα μπορούσε να επιτρέψει την ανάπτυξη μιας βιώσιμης, εναλλακτικής τεχνολογίας.

Από τις λεγόμενες «μη κυβερνητικές οργανώσεις», η Greenpeace, που είχε χαρακτηρίσει την περσινή Σύνοδο της Κοπεγχάγης «σκηνή του εγκλήματος», φέτος, για την ακόμα χειρότερη Σύνοδο του Κανκούν δήλωσε ότι «το αποτέλεσμα σίγουρα δεν είναι λόγος για να πανηγυρίζει κανείς, ωστόσο ξεπέρασε τις προσδοκίες». Η Oxfam δήλωσε πως «οι διαπραγματευτές νεκρανάστησαν τις συζητήσεις και τις έβαλαν σε δρόμο ανάρρωσης». Δεν είναι περιεργή αυτή η στάση, εφόσον πρόκειται για οργανώσεις που δεν έρχονται σε σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα (μάλλον το υποστηρίζουν έμμεσα αλλά συνειδητά).

Η δήλωση της Βολιβίας

Από την άλλη, αξίζει να παραθέσουμε αρκετά σημεία από τη δήλωση της Βολιβίας. «Η συνθήκη του Κανκούν είναι ρηχή και ψεύτικη. Το κόστος της θα μετρηθεί σε ανθρώπινες ζωές... Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να μετρηθεί η επιτυχία μιας κλιματικής συμφωνίας και αυτός αφορά στο αν θα μειώσει δραστικά τις εκπομπές ώστε να αποτραπεί η αχαλίνωτη κλιματική αλλαγή... Πρόσφατες επιστημονικές αναφορές δείχνουν ότι κάθε χρόνο πεθαίνουν 300.000

άνθρωποι από καταστροφές που σχετίζονται με την κλιματική αλλαγή. Το κείμενο τονίζει την απειλή οι θάνατοι να αυξηθούν σε 1 εκατομμύριο τον χρόνο... Η υποτιθέμενη νίκη του πλουραλισμού είναι στην πραγματικότητα νίκη των πλούσιων κρατών, που «έγλυφαν» και «χρύσωναν» άλλα κράτη, ώστε να δεχτούν μια συμφωνία με τους δικούς τους όρους... Οι συμβιβασμοί ήταν πάντα προς όφελος των ενόχων της κλιματικής αλλαγής και εις βάρος των θυμάτων της... Μια συνθήκη όπου κέρδος έχουν μόνο οι ισχυροί, δεν είναι διαπραγμάτευση, είναι επιβολή... Ήμασταν έτοιμοι να συμβιβαστούμε σε πολλά πράγματα, αλλά όχι στις ζωές των λαών μας. Δυστυχώς αυτό είναι που τα πλουσιότερα κράτη περιμένουν να κάνουμε... Ερχόμαστε όμως εδώ αντιπροσωπεύοντας λαούς και κοινωνικά κινήματα που θέλουν πραγματική και αποτελεσματική δράση για την προστασία του μέλλοντος της ανθρωπότητας και της Μητέρας Γης. Η στήριξή τους είναι οδηγός μας».

Η Βολιβία είναι η μοναδική χώρα που δεν υπέγραψε τη Συνθήκη του Κανκούν. 191 χώρες υπέγραψαν μια κατάπτυστη συνθήκη, χωρίς καμία δέσμευση και προθεσμία για την αποτροπή της κλιματικής αλλαγής. Η κατάσταση βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού. Οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις ενδιαφέρονται μόνο για το κέρδος και δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για το μέλλον, ακόμα και το άμεσο. Πρέπει λοιπόν να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, οι εργαζόμενοι, οι λαοί και τα κοινωνικά κινήματα, για να δώσουμε λύση για τη σωτηρία του πλανήτη και της ίδιας της ανθρωπότητας.

Γεωργία Β.

Wikileaks: Απειλείται η μυστική διπλωματία των ΗΠΑ

Σάλος ξέσπασε στην παγκόσμια κοινή γνώμη μετά τη σύλληψη του Τζούλιαν Ασάντζ, ιδρυτή της ιστοσελίδας Wikileaks, από τις βρετανικές αρχές. Εναντίον του εκκρεμεί ένταλμα έκδοσης στη Σουηδία (όπου φέρεται να πραγματοποιήσει βιασμούς και σεξουαλικές επιθέσεις) και από εκεί στις ΗΠΑ, στις οποίες ο Ασάντζ είναι καταζητούμενος, όπως ο Μπιν Λάντεν. Ο Ασάντζ βρέθηκε σε φυλακή του Λονδίνου σε καθεστώς απομόνωσης, ενώ τώρα βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό, αναγκασμένος να φορά ειδικό ηλεκτρονικό βραχιόλι παρακολούθησης. Οι κατηγορίες εναντίον του είχαν γίνει τον περασμένο Αύγουστο και η υπόθεση αναθερμάνθηκε τον Σεπτέμβριο. Αρνήθηκε τις κατηγορίες και δήλωσε πως τις θεωρεί στημένες από τις ΗΠΑ και το Πεντάγωνο, με στόχο να πληγεί η ιστοσελίδα του, η οποία μεταξύ άλλων είχε δημοσιεύσει απόρρητο στρατιωτικό υλικό για τη δράση των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Μεταξύ των υποστηρικτών του βρίσκονται ο πρωθυπουργός της Ρωσίας Πούτιν και ο πρόεδρος της Βραζιλίας Λούλα, η Διεθνής Ομοσπονδία Δημοσιογράφων, καθώς και μεγάλο κομμάτι των χρηστών του διαδικτύου. Υπέρ του έχουν ήδη πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις σε διάφορες χώρες, ενώ έχουν συλλεχθεί μέσω διαδικτύου εκατοντάδες χιλιάδες υπογραφές. Η εκδίκαση της αίτησης έκδοσής του στη Σουηδία γίνεται στις 11 Ιανουαρίου.

Η ιστοσελίδα είχε δημοσιεύσει το καλοκαίρι συνολικά 70.000 έγγραφα που αφορούσαν τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και 400.000 που αφορούσαν τον πόλεμο στο Ιράκ. Το wikileaks προμήθευε με έγγραφα γνωστές εφημερίδες και περιοδικά όπως την Γκάρντιαν στην Βρετανία, το Σπίγκελ στη Γερμανία, τους Νιου Γιρκ Τάιμς στις ΗΠΑ, την Ελ Παϊς στην Ισπανία κ.α. Οι αμερικάνικες αρχές επικοινωνήσαν με τις εν λόγω εφημερίδες, απειλώντας ότι η δημοσίευση τέτοιων εγγράφων αποτελεί παραβίαση της αμερικάνικης νομοθεσίας.

Εκπρόσωπος του υπ. Εξωτερικών των ΗΠΑ έχει δηλώσει πως γνωρίζει ότι η ιστοσελίδα διαθέτει ποικίλα τηλεγραφήματα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και πως φοβάται τη δημοσιοποίησή τους. Στα διπλωματικά αυτά έγγραφα περιλαμβάνονται επικοινωνίες από προξενεία, πρεσβείες και άλλες εγκαταστάσεις των ΗΠΑ προς κυβερνητικούς αξιωματούχους και πολίτες άλλων χωρών. Οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι θεωρούν ότι η περαιτέρω δημοσιοποίηση εγγράφων θα πλήξει την εικόνα της χώρας και κυρίως τις διμερείς σχέσεις με χώρες όπως η Τουρκία, η Ρωσία, το Ιράν και το Ισραήλ, ενώ απείλησαν ότι η δημοσιοποίηση θα θέσει σε κίνδυνο τις ζωές πολιτών. Στα τέλη Νοεμβρίου παρενέβη και ο ίδιος ο αρχηγός του επιτελείου των αμερικάνικων ενόπλων δυνάμεων, ναύαρχος Μάλεν, ο οποίος επίσης ζήτησε από την ιστοσελίδα να σταματήσει να διαρρέει τα έγγραφα.

Από την πλευρά του, ο Ασάντζ φαίνεται ότι επιχείρησε να παίξει το «χαρτί» της απειλής της δημοσιοποίησης νέων εγγράφων που αφορούν, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, «όλες τις χώρες» προκειμένου να διαπραγματευτεί με τις ΗΠΑ και τους δώκτες του. Τελικά, στις 28 Νοεμβρίου, το wikileaks ξεκίνησε τη σταδιακή δημοσιοποίηση περίπου 250.000 εγγράφων, το 40% των οποίων θεωρούνται απόρρητα, τα οποία περιλαμβάνουν την αλληλογραφία πρεσβειών των ΗΠΑ με χώρες όλου του κόσμου. Παρά τις συστάσεις των ΗΠΑ, οι εφημερίδες δημοσίευσαν μέρος των εγγράφων, ιδίως αυτά που περιείχαν χαρακτηρισμούς αξιωματούχων των ΗΠΑ προς πολιτικούς και αρχηγούς κυβερνήσεων άλλων χωρών. Αμέσως μετά, η Ιντερπόλ εξέδωσε διεθνές ένταλμα σύλληψης του Ασάντζ, που βρισκόταν στην Βρετανία.

Στις 2/12 ένας εκπρόσωπος της ιστοσελίδας, ο Κριστίν Χράφνσον, υπεραμύνθηκε της δημοσιοποίησης των εγγράφων, τονίζοντας πως αφενός δεν παραβιάζεται καμία νομοθεσία και αφετέρου οι λαοί οφείλουν να γνωρίζουν τον τρόπο με τον οποίο δρουν οι διπλωμάτες τους. Τις ίδιες θέσεις επανέλαβε και η Διεθνής Ομοσπονδία Δημοσιογράφων. Αμέσως μετά, η ιστοσελίδα «έπεσε», καθώς η (αμερικάνικη) διαδικτυακή εταιρία με την οποία συνεργαζόταν έπαψε απότομα να της προσφέρει χώρο. Στη συνέχεια βρήκε προσωρινό καταφύγιο σε γαλλική εταιρία και έπειτα σ' ένα ελβε-

τικό πανεπιστήμιο. Οι «διαρροές» εγγράφων συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Ανεξάρτητα από το αν ευσταθούν ή όχι οι κατηγορίες για βιασμούς και σεξουαλικές επιθέσεις, ανεξάρτητα και από τις προσωπικές φιλοδοξίες του ιδρυτή της ιστοσελίδας, είναι φανερό πως η υπόθεση άγγιξε μια πολύ ευαίσθητη χορδή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι ΗΠΑ ψεύδονται και υποκρίνονται, όταν λένε ότι ο Ασάντζ «θέτει σε κίνδυνο» ανθρώπινες ζωές. Είναι οι ίδιες οι ΗΠΑ που έχουν αιματοκυλίσει ολόκληρες περιοχές του πλανήτη, ειδικά στη Μ. Ανατολή. Είναι οι ίδιες που βασανίζουν κρατούμενους (ακόμη και αμερικανούς στρατιώτες που θεωρούνται «ύποπτοι»), καταργούν κάθε δημοκρατικό δικαίωμα στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Είναι οι ίδιες, τόσο επί προεδρίας Μπους όσο και επί Ομπάμα, που έχουν επιβάλει ένα τρομοκρατικό καθεστώς λογοκρισίας και αδιαφάνειας στην πολιτική ζωή. Ελέγχοντας ειδησεογραφικά πρακτορεία, κανάλια και εφημερίδες, προβάλλουν επίμονα στην κοινή γνώμη το ψευδεπίγραφο μοντέλο μιας κατ' επίφαση δημοκρατίας, στην οποία κουμάντο κάνουν οι ανώτεροι αξιωματικοί, οι τράπεζες, οι χρηματοπιστωτικοί όμιλοι και οι στρατιωτικοί, που δεν δίνουν λογαριασμό σε κανέναν, με στόχο -πέρα από την προσωπική εξουσία και πλουτισμό- τη διαιώνιση του χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος στις ΗΠΑ και στον υπόλοιπο κόσμο.

ΕΥΡΩΖΩΝΗ

Προς κορύφωση της κρίσης

Οι πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού οικονομικών της Σλοβακίας ότι «θα ήταν καλύτερα αν Ελλάδα και Πορτογαλία δεν μοιράζονταν το ευρώ», επειδή οι οικονομίες τους καθώς και άλλων νοτιοευρωπαϊκών μελών της Ευρωζώνης «δεν είναι αρκετά προετοιμασμένες», αποτυπώνουν τη νέα φάση της κρίσης της Ευρωζώνης. Το 2011 θα είναι χρονιά μεγάλων εξελίξεων, όπου δεν αποκλείεται να παιχτεί ακόμα και η διάλυσή της.

Η κρίση του χρέους, που παρασύρει σαν ντόμινο τη μια χώρα μετά την άλλη, είναι η πιο έκδηλη πλευρά. Η υποτιθέμενη «διάσωση» της Ελλάδας είναι πλέον μόνο θέμα χρόνου να γίνει και επίσημα χρεοκοπία. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές -ελάχιστα μετά από τη «διάσωση» και της Ιρλανδίας- η Πορτογαλία είναι επίσης στα πρόθυρα του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης (ΕΜΣ). Ακολουθεί η Ισπανία (που είναι ιδιαίτερα σημαντική, μιας και η οικονομία της είναι διπλάσια σε μέγεθος από της Ελλάδας, Ιρλανδίας και Πορτογαλίας μαζί), αλλά και η Ιταλία και το Βέλγιο, που προστέθηκαν στις «προβληματικές» χώρες.

Οι δανειακές ανάγκες της Ευρωζώνης, όχι μόνο της «περιφέρειας» ή του Νότου αλλά και της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της ίδιας της Γερμανίας κα., είναι τεράστιες, σπρώχνοντας διαρκώς το κόστος δανεισμού (τα λεγόμενα spreads) προς τα πάνω. Όταν αυτό ξεπεράσει κάποια όρια (όπως έγινε σε Ελλάδα-Ιρλανδία και τώρα στην Πορτογαλία), γίνεται φανερό ότι αυτά τα δάνεια δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν - οπότε αντί να κηρυχτεί ανοιχτή χρεοκοπία, η εκάστοτε χώρα «πιέζεται» να καταφύγει στο «σωσίβιο» του ΕΜΣ.

Όμως ο ΕΜΣ, που συγκροτήθηκε με αφορμή την ελληνική «διάσωση», διαθέτει κεφάλαια 750 δισ. ευρώ, την ίδια στιγμή πχ. που μόνο το 2011 οι χώρες της Ευρωζώνης πρέπει να αναχρηματοδοτήσουν χρέη ύψους 2 τρισ. δολαρίων (800 δισ. ευρώ απ' αυτά στις αρχές του έτους). Αυτό οδηγεί μαθηματικά σε «αναδιαρθρώσεις χρέους» πχ. επιμήκυνση χρόνου αποπληρωμής ή μείωση των συνολικών οφειλών μιας χώρας (το λεγόμενο «κούρεμα»), μετά από συμφωνία με τους πιστωτές. Ταυτόχρονα, είναι κίνητρο για τους κερδοσκόπους: βλέποντας το αναπόφευκτο των «αναδιαρθρώσεων», ανεβάζουν στα ύψη τα spreads και πιέζουν για υπαγωγή στον ΕΜΣ, ώστε να βγάλουν βραχυπρόθεσμα τεράστια κέρδη ή να διασφαλίσουν (μέσω κρατικού χρήματος ή των βάρβαρων «μνημονίων») το μεγαλύτερο δυνατό μέρος από τις τοκογλυφικές αποδόσεις όπου προσέβλεπαν.

Βέβαια, οι αναφορές κυβερνήσεων και ΜΜΕ στους «κερδοσκόπους» είναι περισσότερο προπαγανδιστικές. Καταρχάς, οι «κερδοσκόποι» δεν είναι άλλοι από ισχυρούς χρηματοπιστωτικούς ομίλους, που απλά «κάνουν τη δουλειά» τους, βγάζουν κέρδος χωρίς κα-

νένα φραγμό, όπως απαιτούν οι αχαλίνωτοι νεοφιλελεύθεροι και οι «νόμοι της αγοράς». Επιπλέον, αποκρύπτεται ότι μεγάλο μέρος του χρέους δεν είναι δημόσιο αλλά ιδιωτικό (νοικοκυριά, επιχειρήσεις)¹. Και βέβαια ότι η έκρηξη του χρέους δεν εκφράζει παρά την κρίση και συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης, την υπερσυσσώρευση κερδοσκοπικών και πλασματικών κεφαλαίων (σε μεγέθη που καμία κρατική παρέμβαση δεν έχει αποθέματα να αντιμετωπίσει) - με λίγα λόγια, τον παρασιτισμό και το σάπισμα του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καπιταλισμού.

=> Είναι λύση το ευρωομόλογο;

Πολύ συζήτηση γίνεται για την στάση των ηγετικών κύκλων της ΕΕ και ιδιαίτερα της Γερμανίας. Η Μέρκελ και ο Σαρκοζί παρουσιάζονται «λίγοι» πολιτικά, έχοντας επιτρέψει με την κωλυσιεργία τους στους κερδοσκόπους να αλωνίζουν... Αν και αυτό είναι εν μέρει αλήθεια, καθώς η κρίση έχει δημιουργήσει και μια βαθιά πολιτική κρίση στα επιτελεία της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας, η πραγματικότητα είναι αρκετά πιο σύνθετη.

Η Γερμανία είναι βέβαια ηγεμονική δύναμη στην ΕΕ και η οικονομία της εμφανίζεται ανθεκτική στην κρίση - είναι όμως ταυτόχρονα και ευάλωτη εξαιτίας της έκθεσης των τραπεζών της στην Ευρωζώνη. Ένα χαρακτηριστικό στοιχείο: ανάμεσα στις ευρωπαϊκές τράπεζες, οι γερμανικές κατέχουν τα περισσότερα «κακά δάνεια» (δηλ. με μεγάλη πιθανότητα να μην εξυπηρετηθούν). Αυτά μάλιστα αυξήθηκαν κατά 50% μέσα σ' ένα χρόνο, φτάνοντας τα 213 δισ. ευρώ. Αρκεί να συγκρίνουμε αυτό το ποσό με το σύνολο των «διασώσεων» Ελλάδας και Ιρλανδίας (110 + 85 = 195 δισ. ευρώ), για να γίνουν κατανοητές οι διαστάσεις του προβλήματος.

Είναι επίσης αλήθεια ότι η Γερμανία, αντίθετα με πολλές άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες, έχει διατηρήσει μεγάλη βιομηχανική βάση, πράγμα που της επιτρέπει να δημιουργεί σοβαρές εναλλακτικές διεξόδους, κυρίως προς την Ασία². Ωστόσο, θα ήταν αυτή την στιγμή αδύνατο να εγκαταλείψει το ευρώ στην τύχη του - κυρίως για δύο λόγους:

- Πρώτο, μια κατάρρευση της Ευρωζώνης θα τίνιζε στον αέρα πολλές γερμανικές τράπεζες και θα χτύπαγε βαριά την «ατμομηχανή» της γερμανικής οικονομίας, τις εξαγωγές (το 43,5% κατευθύνεται στην Ευρωζώνη και το 63% στην ΕΕ).

- Δεύτερο, μαίνεται ένας παγκόσμιος νομισματικός πόλεμος, με τις ΗΠΑ να έχουν ξεκινήσει και να επιταχύνουν το τύπωμα χρήματος³, για να χρηματοδοτήσουν τα αστρονομικά ελλείμματα/χρέη τους και επιδιώκοντας την υποτίμηση του δολαρίου. Αυτό σημαίνει ότι οι πιστωτές τους πληρώνονται με «πράσινα χαρτιά» όλο και μικρότερου πραγματικού αντικρύσματος, ενώ ενισχύονται οι εξαγωγές σε βάρος των ανταγωνιστών τους (ουσιαστικά τους εξάγουν την κρίση). Η Κίνα και άλλες «αναδυόμενες δυνάμεις» κάνουν σοβαρές προσπάθειες ν' απεγκλωβιστούν απ' αυτό το θανάσιμο εναγκαλισμό του δολαρίου, που παραμένει το μοναδικό «παγκόσμιο νόμισμα» παρά την οικονομική διολίσθηση των ΗΠΑ.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είναι υποχρεωμένοι να ακολουθήσουν, διαφορετικά η κρίση και ο παγκόσμιος ανταγωνισμός θα τους καταπιεί. Μια διάλυση της Ευρωζώνης, η εισαγωγή ενός είδους «νέου μάρκου» σ' έναν σκληρό πυρήνα κρατών γύρω απ' τη Γερμανία, χωρίς να είναι αδιανόητα, είναι εξαιρετικά ριψοκίνδυνα και αμφίβολο αν και πόσο γρήγορα θα έφερναν τα επιθυμητά αποτελέσματα (αν αναλογιστούμε ότι πχ. μόνο η εισαγωγή του ευρώ χρειάστηκε τρία χρόνια προετοιμασίας). Και βέβαια είναι ανυπολόγιστες οι πολιτικές συνέπειες, καθώς η Ευρωζώνη και συνολικά οι μηχανισμοί της ΕΕ είναι βασικό εργαλείο τα τελευταία 20 χρόνια για τη διαμόρφωση των ταξικών συσχετισμών σε βάρος της εργατικής τάξης.

Το ευρωομόλογο (δηλ. η χρηματοδότηση με τύπωμα ευρώ των χρεών των μελών της Ευρωζώνης) είναι επομένως μονόδρομος, όπως φαίνεται και από τις δηλώσεις που πυκνώνουν υπέρ του από ηγετικά στελέχη της ΕΕ. Αυτό ήταν άλλωστε και το ουσιαστικό περιεχόμενο άλλων πολιτικών στο πρόσφατο παρελθόν (πχ. αποδοχή από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα των ομολόγων χαμηλής αξιολόγησης που κατείχαν οι τράπεζες ως εγγύηση για την παροχή φθηνής ρευστότητας). Φυσικά, θα συνοδευτεί από λεόντεια πολιτικά ανταλλάγματα, από μια εξαιρετικά αντιδραστική αναθεώρηση της Συνθήκης της Λισαβόνας, επιβάλλοντας κυρώσεις στις πιο αδύναμες χώρες (από πρόστιμα μέχρι στέρηση ψήφου στην ΕΕ), έλεγχο και έγκριση των προϋπολογισμών τους κλπ. Αυτή η «οικονομική διακυβέρνηση» της ΕΕ δεν θα είναι παρά ένας εσωτερικός νεοαποικι-

σμός της - και βέβαια ένας ταξικός πόλεμος μέχρι εξόντωσης ενάντια στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Όμως το φάρμακο κινδυνεύει ν' αποδειχτεί χειρότερο από την ασθένεια. Η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος δεν αντιμετωπίζεται εκδίδοντας χαρτιά, ας έχουν και τη βούλα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Η κούρσα τυπώματος δολαρίων και ευρώ δίνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις στο νομισματικό πόλεμο, φουντώνει τους εμπορικούς πολέμους (δαρμοί κλπ.) που ήδη διεξάγονται, κατακερματίζοντας το παγκόσμιο εμπόριο και απειλώντας την παγκόσμια οικονομία με άγρια ύφεση. Πάντα στο καπιταλιστικό σύστημα τέτοιες «λύσεις» οξύνουν τις αντιφάσεις στον υπέρτατο βαθμό, γιγαντώνουν τους ανταγωνισμούς - και είναι προανάκρουσμα για το ξεδίπλωμα της βαρβαρότητάς του σε όλη την καταστροφική της κλίμακα, σε μια πορεία που ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι καταλήγει στον πόλεμο.

Υποσημειώσεις

¹ Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι ανάμεσα στο 1995 και το 2008, το ιδιωτικό χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ είχε σχεδόν τριπλασιαστεί στην Ελλάδα, την Πορτογαλία και την Ισπανία.

² Στο σύνολο των εξαγωγών της ΕΕ προς τις «αναδυόμενες» δυνάμεις Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα (BRIC), η Γερμανία κατέχει την πρώτη θέση, με ποσοστό υπερτριπλάσιο από της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Βρετανίας. Στην Κίνα, οι γερμανικές εξαγωγές και επενδύσεις έχουν μια έντονη δυναμική αύξησης, ενώ πρόσφατα οι δύο χώρες υπέγραψαν μεγάλες οικονομικές συμφωνίες.

³ Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα αγοράζει κρατικά ομόλογα των ΗΠΑ τυπώνοντας νέα δολάρια. Το ύψος αυτών των αγορών θα φτάσει τα 600 δισ. μόνο το επόμενο 8μηνο.

Λούξεμπουργκ, Λήμπκνεχτ, Λένιν

Οι τρεις κολοσσοί της επανάστασης

Η Λούξεμπουργκ, ο Λήμπκνεχτ και ο Λένιν υπήρξαν κορυφαίοι μαρξιστές επαναστάτες και πρωταγωνιστές στις επαναστάσεις σε Ρωσία και Γερμανία στα τέλη του 1910. Οι δύο πρώτοι δολοφονήθηκαν από την προδοτική σοσιαλδημοκρατία κατά τη διάρκεια της επανάστασης στη Γερμανία, ενώ ο τρίτος απεβίωσε μετά από μακροχρόνια αρρώστια, αφού κατάφερε να θεμελιώσει τη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία. Επεξεργάστηκαν και εμπλούτισαν τις μαρξιστικές ιδέες, αφήνοντας πίσω τους ένα τεράστιο θεωρητικό έργο.

Λούξεμπουργκ και Λήμπκνεχτ

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ γεννήθηκε το 1870 στην Πολωνία. Στα 17 της οργανώθηκε στην εργατική οργάνωση «Προλετάριος». Στη συνέχεια πήγε στο Βερολίνο, όπου εντάχθηκε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας (SPD). Μέσα σ' αυτό έδωσε σημαντικές μάχες για την υπεράσπιση του μαρξισμού, ενάντια στους αναθεωρητές που υποστήριζαν ότι ο καπιταλισμός απαλλάχθηκε από τις κρίσεις του και ότι η μετάβαση στο σοσιαλισμό θα είναι ειρηνική, μέσα από διαρκείς μεταρρυθμίσεις. Η Λούξεμπουργκ απάντησε με το βιβλίο της «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση», όπου υποστήριζε ότι οι κρίσεις είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού, ο οποίος μπορεί να ανατραπεί μόνο με τη σοσιαλιστική επανάσταση. Υποστήριζε επίσης ότι το αστικό κοινοβούλιο δεν είναι «αιώνιος» θεσμός, αλλά μία μόνο από τις μορφές της αστικής εξουσίας. Όταν αυτή απειλείται, οι «δημοκρατικοί θεσμοί» ξεχνιούνται και οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν τα πιο βάρβαρα και καταπιεστικά δικτατορικά και φασιστικά καθεστώτα για να τσακίσουν το εργατικό κίνημα. Η άνοδος του ναζισμού μετά τον θάνατό της, καθώς και οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, έμελλαν να τη δικαιώσουν.

Ο Καρλ Λήμπκνεχτ γεννήθηκε στο Βερολίνο το 1871. Από πολύ νέος εντάχθηκε στο SPD αναπτύσσοντας σημαντική αντιμιλιταριστική δράση. Πάλεψε μαζί με τη Λούξεμπουργκ ενάντια στο ρεβιζιονισμό της ηγεσίας του SPD και στην απόφαση του κόμματος να σταθεί στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό της γερμανικής αστικής τάξης. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος, ο Λήμπκνεχτ ήταν βουλευτής του SPD και ο μόνος που καταψήφισε τις πολεμικές δαπάνες, όταν το SPD σύρθηκε πίσω από το άρμα της γερμανικής αστικής τάξης.

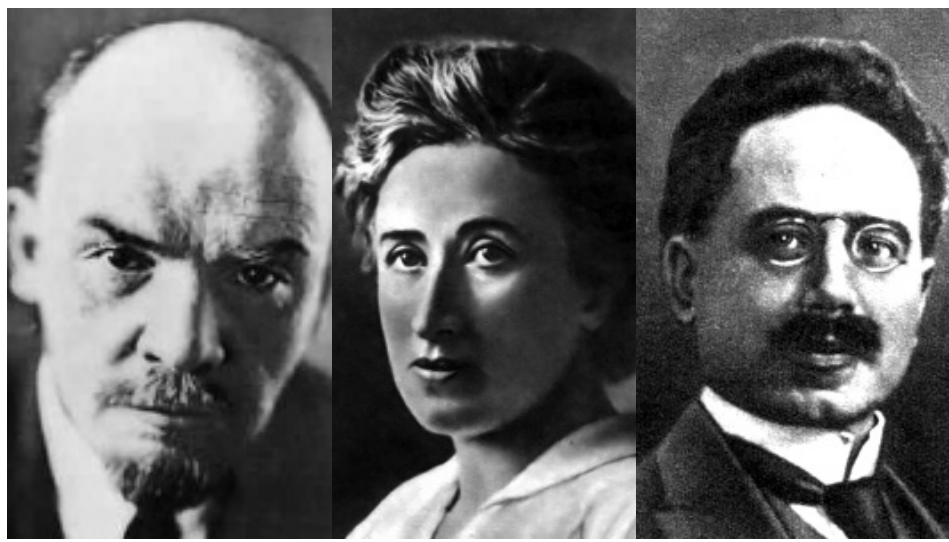
Λούξεμπουργκ και Λήμπκνεχτ αντιτάχτηκαν στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και αποχώρησαν από το SPD. Μαζί με λίγους πρωτοπόρους αγωνιστές δημιούργησαν τον «Σπάρτακο», που αργότερα έγινε το νέο Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας. Ο «Σπάρτακος» προπαγάνδιζε τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε προλεταριακή επανάσταση. Η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης και η ήττα της Γερμανίας στον πόλεμο οδήγησαν στο ξέσπασμα της γερμανικής σο-

σιαλιστικής επανάστασης το Νοέμβριο του 1918. Οι ρεφορμιστές σοσιαλδημοκράτες ηγέτες τάχθηκαν αμέσως στο πλευρό της αστικής τάξης και ανέλαβαν την κυβέρνηση μετά την ανατροπή του Κάιζερ, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σταθεροποιήσουν το καπιταλιστικό καθεστώς. Το νεαρό ΚΚ Γερμανίας της Λούξεμπουργκ και του Λήμπκνεχτ έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέγερση των γερμανών εργατών και στρατιωτών, όμως δεν μπόρεσε να κερδίσει την πλειοψηφία στα εργατικά συμβούλια που είχαν σχηματιστεί και τα οποία παρέμεναν στα χέρια του SPD. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η ένοπλη εξέγερση του Ιανουαρίου του 1919 ενάντια στη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση ήταν πρόωρη και με μικρές πιθανότητες επιτυχίας. Οι σοσιαλδημοκράτες ηγέτες, με τη βοήθεια παρακρατικών ομάδων και του συνόλου της καπιταλιστικής αντίδρασης, δολοφόνησαν τη Ρόζα και τον Καρλ στις 15 Ιανουαρίου.

Λένιν

Ο Βλαντιμίρ Ίλιτ Ουλιάνοφ Λένιν γεννήθηκε το 1870 στη Ρωσία. Από νωρίς εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα, παλεύοντας για την ενοποίηση των διάσπαρτων μαρξιστικών ομάδων και συμβάλλοντας καθοριστικά στην ίδρυση του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας το 1898. Κατάφερε να επεξεργαστεί τη θεωρία του για το επαναστατικό κόμμα, την οποία ανέπτυξε στο έργο του «Τι να κάνουμε». Εκεί υποστηρίζει την αναγκαιότητα της συγκέντρωσης και ξεχωριστής οργάνωσης των πιο πρωτοπόρων αγωνιστών σ' ένα επαναστατικό κόμμα, που θα επεξεργαστεί θεωρητικά τη συσσωρευμένη ιστορική εμπειρία της εργατικής τάξης, θα αναλύσει το καπιταλιστικό σύστημα, θα προετοιμάσει την επανάσταση και θα σχεδιάσει τις βασικές κατευθύνσεις της πορείας για μια σοσιαλιστική κοινωνία. Πρέπει ακόμη να ενοποιεί τους αγώνες των εργαζομένων, με τελικό στόχο αφενός την καταστροφή του αστικού κράτους και την οικοδόμηση της εργατικής εξουσίας (εργατικά συμβούλια-Σοβιέτ) και αφετέρου την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και τη δημιουργία της σχεδιασμένης οικονομίας. Τα μέλη ενός τέτοιου κόμματος θα πρέπει να είναι εκπαιδευμένα στη θεωρία και την πράξη, ώστε να μπορούν να παρεμβαίνουν ενεργά στη διαμόρφωση της πολιτικής του και να μην περιορίζονται σε παθητικό ρόλο, κάνοντας εφικτή την εφαρμογή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, δηλαδή τον συνδυασμό της πλήρους ελευθερίας στη συζήτηση με την αυστηρή όσο και συνειδητή πειθαρχία και ενότητα στη δράση.

Άλλη μεγάλη θεωρητική συνεισφορά του Λένιν είναι η ανάλυσή του για τον ιμπεριαλισμό ως ανώτατο στάδιο (ή το στάδιο της παρακμής) του καπιταλισμού, που περιοδικά θα χαρακτηρίζεται από εξεγέρσεις, επαναστάσεις, αντε-

παναστάσεις και πολέμους. Τον Απρίλιο του 1917, υιοθέτησε επί της ουσίας τη θεωρία του Τρότσκι για τη «διαρκή επανάσταση», με τις περίφημες «Θέσεις του Απρίλη». Σύμφωνα μ' αυτή, στις καθυστερημένες χώρες η αστική τάξη δεν παίζει προοδευτικό ρόλο και συνεπώς φορέας της επανάστασης είναι η εργατική τάξη, η οποία οφείλει να εντάξει στο σοσιαλιστικό της πρόγραμμα όλες τις ανεκπλήρωτες αστικοδημοκρατικές διεκδικήσεις.

Μετά τη νίκη του Οκτώβρη του 1917, ο Λένιν εξελέγη πρόεδρος του Συμβουλίου των Επιτροπών του Λαού, δηλαδή της νέας σοσιαλιστικής κυβέρνησης. Στα χρόνια που ακολούθησαν, κατάφερε να οδηγήσει τους ρώσους εργάτες και αγρότες στη νίκη κατά της αντεπανάστασης των τσαρικών Λευκοφρουρών και των ιμπεριαλιστών υποστηρικτών τους. Για την οικονομική ανόρθωση της Ρωσίας, ανέπτυξε την Νέα Οικο-

νομική Πολιτική (ΝΕΠ), με την οποία οι μπολσεβίκοι κάνοντας μικρές παραχωρήσεις στην «οικονομία της αγοράς» πέτυχαν μέχρι το 1925 σημαντική οικονομική ανάκαμψη και ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου του λαού.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Λένιν είχε αντιληφθεί τον θανάσιμο κίνδυνο από την άνοδο της γραφειοκρατίας μέσα στο κράτος και το κόμμα, που εκμεταλλευόταν τη δύσκολη οικονομική κατάσταση και τη συνακόλουθη εξασθένιση της πολιτικής δραστηριότητας των μαζών, αποσπώντας όλο και περισσότερα προνόμια και τελικά και την εξουσία από τα σοβιέτ. Ωστόσο, η υγεία του είχε κλονιστεί ανεπανόρθωτα. Έτσι, δεν πρόλαβε να δώσει την «τελευταία μάχη» που προετοίμαζε ενάντια στην ανερχόμενη σταλινική γάγγραινα. Άφησε όμως μια γιγάντια παρακαταθήκη στους εργαζόμενους όλου του κόσμου.

Μ.Χ.

Έφυγε από τη ζωή ο σ. Μηνάς Φραγκουλάκης

Με βαθειά θλίψη πληροφορηθήκαμε, στο τέλος του 2010, το θάνατο του σ. Μηνά Φραγκουλάκη, παλαιού μέλους της ΟΚΔΕ και μέχρι το τέλος της ζωής του πιστού στις ιδέες του τροτσκιισμού.

Ο σ. Μηνάς άρχισε τα πρώτα βήματά του στο εργατικό κίνημα σαν μαθητής κατά τη διάρκεια της δικτατορίας και αργότερα σαν φοιτητής της Γεωπονικής τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης μέσα από τις γραμμές της ΟΚΔΕ, στην οποία εντάχθηκε το 1975. Επίσης ανέπτυξε σημαντική δράση στη γενέτειρά και μόνιμο τόπο κατοικίας του, το Ηράκλειο Κρήτης.

Δυστυχώς, η εύθραυστη υγεία του, από πολύ μικρή ηλικία, που τον καθήλωσε σε αναπηρικό καρότσι και ουσιαστικά τον έκλεισε στο σπίτι, περιόρισε τη δραστηριότητα και γενικότερα τη δράση του. Παρά αυτά τα εμπόδια δεν έπαψε ποτέ να ενημερώνεται και να συμμετέχει στο εργατικό κίνημα και στις εξελίξεις του. Πνεύμα ανήσυχο και ερευνητικό, αρνούσανται με απaráμιλλη δύναμη να υποκύψει στο πρόβλημα της υγείας του, που από πολύ μικρή ηλικία είχε κλονιστεί σοβαρά.

Αυτή ακριβώς η πνευματική ζωντάνια και η στέρεη πίστη του στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, τον έφεραν σε σύγκρουση με τον εκφυλισμό της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς και με τα ελληνικά φερέφωνα της και στην οριστική ρήξη, πολιτική και οργανωτική, το 2009 μαζί με μια ομάδα συντρόφων.

Η ΟΚΔΕ και η Εργατική Πάλη εκφράζουν τα ειλικρινή συλλυπητήρια στην οικογένεια, στα αδέρφια, στους συγγενείς, στους συντρόφους και στους φίλους του. Αντίο σ. Μήνα, η απaráμιλλη δύναμη της ψυχής σου καθώς και η πίστη και η προσφορά σου στο εργατικό κίνημα και στις επαναστατικές ιδέες είναι μια παρακαταθήκη για τις νεότερες γενιές.

Σ.Π.

Ιταλία

Κρίση και αγώνες διαλύουν το πολιτικό σύστημα

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Η Ιταλία, ένα από τα υποψήφια οικονομικά «γυρουνία» του Νότου της ΕΕ, έχει μπει εδώ και καιρό στη δίνη της κρίσης. Το οικονομικό μέγεθός της είναι πολύ μεγάλο (συγκριτικά με Ελλάδα-Πορτογαλία) για να καταρρεύσει εύκολα, όμως τα χρέη δημοσίου και ιδιωτών είναι τόσα (δημόσιο χρέος πάνω από το 117% του ΑΕΠ το 2010) που την φέρνουν επόμενη στη σειρά μαζί με την Ισπανία. Οι αντεργατικές επιθέσεις του Μπερλουσκόνι και της Κεντροαριστεράς έδωσαν κάποιες ανάσες στον ιταλικό καπιταλισμό, αλλά καταπόντισαν το βιολικό επίπεδο της εργατικής τάξης, που έχει βυθιστεί στην ανεργία και την επισφαλή, κακοπληρωμένη και «μαύρη» εργασία. Όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα αποδοκιμάζονται από τα λαϊκά στρώματα και ειδικά το κυβερνητικό κόμμα του Μπερλουσκόνι «Λαός της Ελευθερίας». Η φανερή πτώση της δημοτικότητας της κυβέρνησης οδήγησε το καλοκαίρι στην αποχώρηση από την κυβερνητική συμμαχία του «πρώην» νεοφασίστα Φίνι μαζί με 4 υπουργούς, 37 βουλευτές και 10 γερουσιαστές, που ίδρυσαν την «Ελευθερία για την Ιταλία», εγκαταλείποντας το πλοίο πριν το ναυάγιο αλλά και κάνοντας την κυβέρνηση έρμαιο στις απαιτήσεις των καπιταλιστών για πιο αντιδραστικές αλλαγές.

Το φθινόπωρο, η κυβέρνηση με νομοσχέδιο που συνέταξε για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, ουσιαστικά την ιδιωτικοποιεί και καταργεί την υποχρέωση του κράτους να την χρηματοδοτεί. Μειώνονται οι δαπάνες για την παιδεία κατά 9 δισ., συγχωνεύονται εκπαιδευτικά ιδρύματα, μειώνεται κατά 130.000 το πανεπιστημιακό προσωπικό (κυρίως οι ερευνητές), μπαίνουν ιδιώτες στη διοίκηση των πανεπιστημίων. Ορίζονται επίσης: αξιολόγηση των κα-

θηγητών από εξωτερικές επιτροπές, αναθεώρηση της παροχής υποτροφιών, γενίκευση των δανείων, ένας καθηγητής ανά τάξη σε δημοτικό-γυμνάσιο-λύκειο για όλη τη διδακτέα ύλη (αυτό θα σημαίνει χιλιάδες απολύσεις) κλπ. Αυτά ενώ ο μέσος όρος των μαθητών ανά τάξη φθάνει ήδη τους 35.

Το νομοσχέδιο ξεσήκωσε το νεολαιίστικο κίνημα. Τον Οκτώβριο οι μαθητές ξεκίνησαν μαζικές διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις. Ακολούθησαν οι φοιτητές και οι εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι των πανεπιστημίων. Η μαζικότητα και η μαχητικότητα του κινήματος ανάγκασε σύσσωμα τα συνδικάτα να υιοθετήσουν τα αιτήματά του.

Ως το τέλος του Δεκέμβρη, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε κάθε μέσο, λασπολογία και συκοφαντίες, τρομοκράτηση και βίαιη καταστολή, για να κάμψει το κίνημα. Οι φοιτητές έχοντας ενώσει τις δυνάμεις τους (φοιτητικές ενώσεις, πολιτικές συλλογικότητες) σε πανιταλικό επίπεδο μέσα από αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων με εκλεγμένους ανακλητούς εκπροσώπους, με μαχητικές μορφές αγώνα και αντιμετώπιζοντας αποφασιστικά την αστυνομία, κόλλησαν την κυβέρνηση στον τοίχο. Σε όλες τις πόλεις, κατέλαβαν πανεπιστήμια, ιστορικά μνημεία, σιδηροδρομικούς σταθμούς, έκλεισαν δρόμους, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής. Περικύκλωσαν και όρμησαν σε κυβερνητικά κτίρια, όπως και στη Βουλή, τις μέρες ψήφισης του νόμου.

Η κυβερνητική προπαγάνδα επαναλάμβανε συνεχώς: «οι πραγματικοί φοιτητές είναι σπίτι και μελετούν», «οι κινητοποιήσεις είναι δάκτυλος των κομμουνιστών», «γονείς, μην αφήνετε τα παιδιά σας να πηγαίνουν στις διαδηλώσεις όπου συμμετέχουν οπλισμένοι δολοφόνοι» και άλλα παρόμοια! Υπουργός ζήτησε να γίνουν μαζικά προληπτικές συλλήψεις φοιτητών, αλλά αποδοκιμάστηκε σκληρά.

Η ένταση της μάχης, σε συνδυασμό με τα συνεχή σκάνδαλα, τη σήψη και τη διαφθορά, έφεραν την κυβέρνηση σε κατάσταση διάλυσης με αποκορύφωμα την πρόταση μομφής από τον Φίνι. Έτσι αναβλήθηκε η ψήφιση του νομοσχεδίου και φαι-

νόταν σίγουρο ότι η κυβέρνηση δεν θα πάρει ψήφο εμπιστοσύνης. Όμως ο Μπερλουσκόνι προσεταιρίστηκε δύο βουλευτές του Φίνι και δύο της αντιπολίτευσης, επικρατώντας οριακά στην ψηφοφορία (χάνοντας όμως την πλειοψηφία στη Βουλή). Χιλιάδες κόσμος που είχαν μαζευτεί στη Ρώμη για να πανηγυρίσουν την πτώση της κυβέρνησης, εξοργίστηκαν από την κομπίνα του Μπερλουσκόνι, με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν βίαια επεισόδια που κράτησαν όλο το βράδυ. Αυτή η στημένη κυβέρνηση της Δεξιάς ολοκλήρωσε την ψήφιση του νομοσχεδίου, ξεφτιλίζοντας όμως το αστικό πολιτικό σύστημα.

Η Δεξιά ψάχνει νέο ηγέτη για ν' αντικαταστήσει τον Μπερλουσκόνι. Ο νεοφασίστας Φίνι μάλλον χάνει αυτό το ρόλο, αφού η «προδοσία» του όχι μόνο τον στιγματίσει στη βάση της Δεξιάς, αλλά αποδείχθηκε και αποτυχημένη! Ο Μπόσι της «Λίγκας του Βορρά» στήριξε τον Μπερλουσκόνι για να μην χαρακτηριστεί αποστάτης και τώρα πιο ενισχυμένος θα συνεχίσει την προπαγάνδα του για αυτονομία του πλούσιου Βορρά.

Η Κεντροαριστερά, με επίκεντρο το Δημοκρατικό Κόμμα, συνεχίζει με φιλο-εργοδοτικό οίστρο. Αφού στήριξε στα λόγια κάποια αιτήματα του εκπαιδευτικού κινήματος, αρνούμενη να κινητοποιήσει τους εργαζόμενους στο πλευρό της νεολαίας, τώρα υπερασπίζει την εργοδοσία της ΦΙΑΤ που μετατρέπει τα εργοστάσια της σε κάτεργα, επικαλούμενη τη σωτηρία των θέσεων εργασίας!

Η νεοϊδρυθείσα «Ομοσπονδία της Αριστεράς» (συνένωση της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης με μικρότερες οργανώσεις) συστήνει επιτροπές υποστήριξης των αγωνιζόμενων εργατών της ΦΙΑΤ από διανοούμενους της Αριστεράς! Τα διάφορα κομμάτια της ιταλικής αριστεράς έχουν χάσει πλήρως την αξιοπιστία τους μετά τη συμμετοχή τους στην κεντροαριστερή κυβέρνηση Πρόντι. Προτιμώντας να εξασφαλίσουν μια θέση στην αστική πολιτική σκηνή, είναι σίγουρο πως δεν θα έχουν ουσιαστικό ρόλο στην οργάνωση του κινήματος και θα είναι τα φτωχά συμπληρώματα κυβερνητικών συνασπισμών της ιταλικής αστικής τάξης.

«Μνημόνιο» στη ΦΙΑΤ!

Η ιταλική αυτοκινητοβιομηχανία εξανάγκασε τους εργάτες των εργοστασίων της σε Νάπολι και Τορίνο να υπογράψουν μια συμφωνία που διαλύει κάθε έννοια συλλογικής σύμβασης και εργατικού δικαιώματος. Η εργοδοσία, αφού απείλησε με μεταφορά των εργοστασίων της στο

εξωτερικό αν δεν υπογραφεί η συμφωνία, πρόσφερε αύξηση 30 ευρώ τον μήνα στους εργαζόμενους των δύο εργοστασίων, υποσχέθηκε πως δεν θα απολύσει κανέναν και θα κάνει επενδύσεις 1,7 δισ. στα δύο εργοστάσια (προηγούμενως μιλούσε για 20 δισ.!).

Ως αντάλλαγμα ζήτησε: α) Να εντατικοποιηθεί η αλυσίδα παραγωγής και να καταργηθούν τα διαλείμματα, γιατί -όπως υποστηρίζει- «και στα δύο εργοστάσια της Ιταλίας, 22.000 εργάτες παράγουν 650.000 αυτοκίνητα τον χρόνο, ενώ στο ένα μόνο εργοστάσιο της Πολωνίας, 6.100 εργάτες παράγουν 600.000 αυτοκίνητα τον χρόνο». β) Οι εργάτες θα προσληφθούν από νέα εταιρεία, που θα διαχειρίζεται τα εργοστάσια. Αυτή δεν θα ανήκει στον Σύνδεσμο Ιταλών Βιομηχάνων και δεν θα δεσμεύεται από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας του Μετάλλου του 2008. Οι εργαζόμενοι θα επαναπροσληφθούν με ατομικές συμβάσεις, όπου θα υπογράφουν την αποδοχή των αλλαγών. γ) Δημιουργία τρίτης ημερήσιας βάρδιας στην ήδη εξαήμερη εβδομάδα εργασίας. δ) Διπλασιασμό των υποχρεωτικών υπερωριών χωρίς καμία προηγούμενη ειδοποίηση από την εργοδοσία. ε) Κυρώσεις για όσους εργαζόμενους απουσιάζουν. στ) Η συμφωνία περιέχει «ρήτρα ευθύνης», όπου όσοι υπογράφουν δεσμεύονται ουσιαστικά για την απεμπόληση του δικαιώματός τους στην απεργία. Τα συνδικάτα που δεν έχουν υπογράψει τη συμφωνία, δεν θα μπορούν να εκπροσωπούν τους εργαζόμενους στη «νέα» εταιρεία, ακόμα κι αν είναι τα μεγαλύτερα. Η ιταλική αστική τάξη ουσιαστικά εφαρμόζει ένα «Μνημόνιο», πριν προσφύγει στον Μηχανισμό Στήριξης!

Αυτή την καταστροφική συμφωνία υπέγραψαν τέσσερα μικρά συνδικάτα (UILM-UIL, FIM-COSL, FISMIC, UGL) και την απέρριψε το μεγαλύτερο και μαχητικότερο, το FIOM. Οι υπόλοιποι συμφώνησαν ουσιαστικά να τεθεί το FIOM «εκτός νόμου». Η FIOM ήδη ετοιμάζει απεργία στο τέλος Γενάρη.

Η απάντηση των ιταλών εργατών θα είναι καθοριστική για τις πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις στη ίδια την Ιταλία αλλά και στην Ευρώπη. Όλες οι επαναστατικές δυνάμεις στηρίζοντας τον αγώνα της FIOM, πρέπει να συγκροτήσουν άμεσα ένα ταξικό, αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που να δίνει απάντηση στα αδιέξοδα του συστήματος αλλά και της υποταγμένης αριστεράς.

